

Nr. 28

35 ct.  
fr. 5.95

# John TEMPLAR

Belevnissen van een gentleman-avonturier



Dr. Cheng contra John Templar

# Dr. Cheng contra John Templar

## HOOFDSTUK I

*Waarin de feestklokken geluid worden en een oude grijsaard plaats maakt voor een jong, blozend kereltje.*

John Templar, de grote onbekende gentleman-inbreker, verhief zich plechtig van zijn stoel en keek een ogenblik zwijgend over de lange tafel, welke aan weerszijden bezet was door een twintigtal dames en heren in avondkleding. De gasten legden geruisloos hun vorken en messen neer, dipten even met een smetteloos servet tegen de lippen en namen dan een gemakkelijke houding aan om enkele ogenblikken te luisteren naar de woorden van Sir Neville, de naam waaronder John Templar in society-kringen bekend was.

Templar's blikken bleven rusten op twee plaatsen in het midden van de tafel, die ingenomen werden door Charles Houston en Ophelia Morgan, die sinds een tiental uren Mevrouw Houston heette. Die morgen namelijk waren de twee onafscheidelijke vrienden van de Grote Avonturier in de Westminster Abbey in de echt verbonden en thans zaten zij aan tijdens het diner dat John Templar ter ere van hun huwelijk had aangeboden.

— Geacht bruidspaar, begon hij, enigszins officieel, zijn blikken op de beide vrienden gericht houdend.

— Het ligt geenszins in mijn voornemen de feestelijke stemming, waarin U verkeert, wreed te verstoren met een langdradige speech en honingzoete woorden, doch ik voel mij op dit ogenblik gedwongen enkele korte woorden tot U beiden te richten. U weet hoe ik eigenlijk eerst enkele weken geleden, kort voor Kerstmis, er achter kwam, dat U beiden met trouwplannen rondliep en op dat ogenblik had ik niet durven vermoeden, dat deze plannen reeds binnen zo'n korte tijd verwerkt zouden worden. Thans, op Oudejaarsavond van het jaar 1948, zit gij naast elkaar als man en vrouw, als twee gehuwde mensen,

die vanochtend plechtig beloofd hebben deze heilige verbintenis ten alle tijde en onder alle omstandigheden te eerbiedigen en niet te verbreken.

Het zal U niet verwonderen, dat deze door U genomen stap haar reactie niet heeft gemist. Toen ik vanmorgen als getuige Uw huwelijk bekrachtigde, scheen het me toe alsof er een deel van mijn eigen lichaam werd geamputeerd, alsof ik op het punt stond een geweldig, nimmer te vergoeden verlies te lijden. Ik weet, dat ik door Uw huwelijk iets verlies; iets, dat jarenlang nodig heeft gehad om te groeien en zich te bestendigen; maar ik weet tevens, dat Uw vriendschap voor mij niet zal ophouden, evenals mijn diepe en warme sympathie, welke ik altijd voor U beiden gekoesterd heb, nimmer geschokt zal worden.

Daarom, lieve Ophelia en beste Charles, spreek ik de oprechte hoop uit, dat dit huwelijk, dat mij ontegenzeggelijk zeer na aan het hart ligt, altijd zal mogen stralen van geluk en voorspoed, dat het vruchten zal mogen voortbrengen, die Uw beider geluk zullen verhogen en dat er bij een eventuele vacature van peetoom aan mij zal worden gedacht.

Hij hief zijn champagne-glas van tafel op en vervolgde:

— Mag ik thans alle aanwezigen verzoeken op te staan en met mij te drinken op het geluk van dit jonge, stralende paar.

De glazen werden opgeheven en ieder dronk op Ophelia en Charles, die een beetje zenuwachtig glimlachend met het glas in hun hand bleven staan. Ze wierpen elkander een veelzeggende blik toe en knipperden even met de ogen.

Toen werd de plechtige stilte plotseling

uitbundig verbroken door de bulderende stem van Generaal Jefferson, die uit volle borst het liedje „He's a jolly good fellow" begon te zingen, dat onmiddellijk door alle gasten werd overgenomen.

Templar zong dapper mee en schonk zich onderwijl nog eens een nieuw glas champagne vol, dat hij al zingende naar binnen goot.

Op dat ogenblik ging er veel door zijn gedachten. Herinneringen, die onuitwisbaar in zijn geheugen stonden gegrift, en die hem ook altijd bij zouden blijven. Hij was gelukkig omdat zijn beide vrienden gelukkig waren en onwillekeurig keek hij naar Maryse Choisy, hun nieuwe vriendin sinds het avontuur te Frankrijk (zie nr. 24 John-Templar-serie), die enkele plaatsen van hem vandaan zat en hem af en toe een loerende blik toewierp. Hij glimlachte omdat hij wist welke gedachten door haar hoofd speelden.

Het diner, dat in één der zalen van het Savoy-Hotel werd gegeven, was ten einde en alle gasten begaven zich naar een aangrenzende zaal, waar een band zat te wachten om de danslustigen op de gladde vloer te begeleiden.

Templar liep in zijn eentje met een cigaret in de hand langs de dansende paartjes, maakte een praatje met de één en schonk een glimlach aan de ander.

— En, ouwe jongen, zei Generaal Jefferson tegen hem, wanneer zal jij nu eens verstandig worden en aan trouwen gaan denken?

— Oho, lachte Templar, hoe kom je daar zo bij? Om te trouwen moet je toch eerst een soort verloofde hebben of zoiets, niet waar?

— Nou? En wat heb jij dan? Die charmante Française, Maryse Choisy? Is dat soms niet jouw verloofde?

— Hoe kom je daarbij, Jefferson? Maryse is een zeer goede vriendin van mij, evenals Ophelia dat altijd geweest is.

— Kom, kom, kerel, je maakt mij niet wijs dat die vriendschap van jullie zo onschuldig is als jij voorgeeft. En bovendien heb ik Maryse lang genoeg gadeslagen om te weten wat er in haar omgaat. Ze is stapel op je, kerel, dat ziet toch iedereen. En dan moet je maar denken aan het spreekwoord: „Als het hooi het paard volgt, dan wil het gegeten zijn".

— Dat kan wel waar zijn, maar ik kan de vergelijking niet bijzonder appreciëren, Jef-

erson, antwoordde Templar glimlachend. Neen, ik ben al te oud, Jef, om nu nog te trouwen. Jij bent zo razend op spreekwoorden, hè? Wel denk dan maar eens aan het gezegde: „Komt de nieuwe broek aan het oude wambuis, dan scheuren de vetergaten uit". Tot ziens, Jef, ik zie je straks nog wel eventjes.

Templar slenterde door en stond plotseling vis à vis met het „hooi" uit het spreekwoord van de generaal of te wel met de „nieuwe broek" uit Templar's eigen gezegde.

— Het lijkt wel of je me probeert te ontlopen, John, zei Maryse pruilend. Je kon toch minstens wel eens even met me dansen, vind je ook niet? Ik heb de hele dag nog geen ogenblik gelegenheid gehad om eens even met je te praten.

— Heb je me dan zoiets belangrijks te vertellen?

— Och, dat niet bepaald, maar ik zit maar steeds met allerlei vreemde, oude kerels te bomen over oorlogen en veldslagen. Het lijkt wel of je allemaal oudgedienden hebt uitgenodigd.

— Dan heb je zeker met generaal Jefferson zitten praten, veronderstelde Templar met een vrolijke tinteling in zijn grijze ogen. Een hoogst aardige kerel anders. Een beetje ruw in zijn mond, maar een goed hart.

— Neemt U me niet kwalijk, sir, maar bent U misschien Sir Neville?

Templar keek om en zag een kleine, in rood uniform gestoken chasseur naast hem staan.

— Ja, dat ben ik.

— O, Sir Neville, zojuist werd dit pakje voor U hier afgegeven.

De jongen overhandigde Templar een klein vierkant pakje, dat in zacht zijdepapier was gewikkeld en met een rose bandje en een geweldige strik was gesierd.

Templar mompelde iets van „merci" en duwde de chasseur een geldstuk in de hand. Maryse stond nieuwsgierig toe te kijken en het was duidelijk te zien, dat zij haar weetlust nauwelijks kon bedwingen.

— Van wie zou dat nu zijn, John? vroeg ze.

— Ik zou het je niet kunnen zeggen, Maryse. Het lijkt wel het een of andere Nieuwjaars-cadeautje, maar waarom zouden ze dat niet naar mijn woning zenden in plaats van

naar het hotel? Waarschijnlijk is het een flauwe grap van één der aanwezigen, die nu in een hoekje verscholen staat om ons gade te slaan en straks in lachen zal uitbarsten wanneer ik een gek figuur sla. Enfin, ik gun hem die lol. Maryse. Kom mee naar dat kleine tafeltje, dan zullen we het open maken.

Ze liepen samen naar een wandtafeltje en namen ieder op een stoel plaats. Templar knoopte voorzichtig het rose bandje los, wikkeldde het papier er af en hield dan een wit kartonnen doosje in zijn hand, dat hij eerst van alle kanten aandachtig bekeek. Hij kon de clou van de grap nog steeds niet vatten en met stijgende verbazing vroeg hij zich af welke sensatie hem te wachten stond.

Voorzichtig lichtte hij de deksel op en dan staarde hij enkele seconden gefascineerd naar de inhoud, die hem zijn hele omgeving scheen te doen vergeten. Op een bed van zacht-rose watten lag een kleine, witte lotus, een exotische bloem van ongekende schoonheid, die iedere toeschouwer met een beetje gevoel voor mystiek, onmiddellijk vervulde met een knagend gevoel van geheimzinnigheid. Maar tevens steeg er een golf van vrede en ongekende rust vanuit dat doosje omhoog. De lotus, van zo'n ongekend, smetteloos wit dwong eerbied en achting af, ware het niet dat Templar deze lotus in een geheel ander licht bezag. Deze lotus, de heilige bloem der Hindoes, was het naamkaartje van de Chinese psychopaath, Dr. Lee Mui Cheng, de man met een bovennatuurlijk verstand, die naar willekeur scheen te kunnen beschikken over leven en dood, die over een grote afstand zijn vijanden of werktuigen onder hypnose kon brengen, en die begiftigd was met telepathische eigenschappen. Dat was Dr. Lee Mui Cheng, de man, die enkele weken geleden geheel Londen in opschudding had gebracht door een viertal geleerden in een toestand van absolute schijndood te brengen om ze als dood te laten begraven. Hiermede had hij beoogd de mannen der wetenschap, na ze te hebben opgegraven, aan zijn misdadige uitvindingen te laten werken. Doch gelukkig voor de mensheid der gehele wereld, had inspecteur Marlowe van Scotland Yard bijtijds de hulp van John Templar ingeroepen, die er in geslaagd was de vier Britse geleerden te bevrijden. (zie nr. 27 John Templar-serie). Maar Dr. Cheng had weten te ontsnappen en zou binnenkort opnieuw de strijd met de beschaving aanbin-

den. Doch eerst zou hij af moeten rekenen met zijn grote rivaal, John Templar. En dit ogenblik scheen thans gekomen te zijn, het ogenblik waarop Templar en zijn vrienden bijna een hele week met grote spanning hadden zitten wachten. Het moment waarop Dr. Cheng op nieuw van zich zou laten horen, na zich in een nieuwe stelling verschanst te hebben.

Maryse Choisy had zich wat verder over het doosje heengebogen en staarde nu, even getroffen, naar de nietige bloem. Templar stak zijn hand uit en wilde het bloempje grijpen. Zijn vingers waren niet meer dan een centimeter van de witte kelk verwijderd toen hij zich plotseling scheen te bedenken. Hij trok zijn hand snel terug en boog zijn gezicht voorover. Gedurende een volle minuut staarde hij aandachtig in het doosje, en wel in het bijzonder naar de roze watten, die zacht glinsterde in het gedempte licht van de zaal.

— Wat zie je, John? vroeg Maryse, die eveneens een blik in het doosje probeerde te werpen, doch hierin door zijn hoofd werd belemmerd. Is er iets bijzonders aan? Dat is net zo'n bloem als die, welke je een week geleden ook hebt ontvangen, hè?

Templar knikte en bleef aandachtig naar de zacht-glinsterende watten staren.

— Ja, zei hij, precies zo'n bloem, alleen werd deze lotus mij met een heel ander doel gezonden. De vorige was een waarschuwing, Maryse....

— En deze dan?

— Deze lotus is een moordwerktuig.

— Een.... moord.... werktuig?....

— Precies. Kijk eens naar die watten. Zie je hoe ze glinsterd?

— Ja, dat zie ik wel, maar waarom vind je dat zo vreemd?

— Die watten glinstert omdat ze bedekt is met een uiterst dun laagje kristallen, die ongetwijfeld bij aanraking de dood ten gevolge hebben. Ik weet niet wat voor kristallen het zijn, Maryse, maar ik zou die watten voor geen geld van de wereld willen aanraken.

— Maar hoe weet je dan dat het gevaarlijk zou zijn?

— Dat zegt me mijn voorgevoel, kindjelijf. Voorgevoel of intuïtie is veelal van meer waarde dan wijsheid. We zullen het pakje weer netjes in het papier wikkelen en het

bandje er omheen doen, zodat ik thuis eens op mijn gemak die watten kan onderzoeken.

— Wil je al weggaan, John? vroeg Maryse.

— Ja, het is elf uur en als ik me niet vergis, zijn Ophelia en Charles er reeds tussen-uitgeknepen. Ze zullen zich wel reeds in hun hotelkamer hierboven bevinden, veronderstel ik. Ik voel er niets voor om nog langer hier te blijven rondhangen.

— Goed, dan ga ik met je mee, John.

— Maar jij kunt nog gerust wat blijven. Maryse. Je hoeft je heus niet om mijnen wil uit deze gezellige omgeving terug te trekken.

— Neen, ik ga met je mee naar huis. Ik voel er trouwens ook niets voor om over een uur al die vreemde lui een handje te geven en Gelukkig Nieuwjaar te wensen. Laten wij het Nieuwjaar maar samen ingaan, John.

Hij wierp haar een ironische blik toe en glimlachte. Zijn arm schoof door de hare en zwijgend verlieten ze de zaal om zich in de garderobe van hun kledingstukken te verze-keren.

\*\*\*

Het zal ongeveer een kwartier later geweest zijn, juist op het moment, dat Maryse en John de salon van het statige herenhuis aan St. James Square betraden, dat de telefoon in dat vertrek begon te rinkelen.

Templar nam de hoorn op en riep „hallo“.

— O, John, klonk de stem van Charles Houston, neem me niet kwalijk, dat ik je kom storen, maar er is iets waarover ik je even moet spreken.

— Slaap jij nog niet? vroeg Templar verbaasd. Om elf uur merkte ik, dat jullie al verdwenen waren. Wat heb je voor een sensatie, dat je je huwelijksnacht laat bederven om mij op te bellen?

— John, zonder gekheid te maken, maar er is werkelijk iets gebeurd, dat de feeststemming vandaag werkelijk dreigt te vernietigen. Toen we om kwart voor elf op onze kamer kwamen, stond daar een klein pakje met een roze lintje er omheen. Ophelia maakte het open....

— Heeft ze die bloem er uit gehaald? riep

Templar plotseling met een duidelijk hoorbare klank van vrees in zijn stem.

— Bloem?? Maar hoe weet jij dat? Of heb jij soms ook....?

— Ja, ik heb net zo'n pakje ontvangen, Charley, maar vertel me in vredesnaam of Ophelia die bloem er uit heeft gehaald.

— Neen, ze schrok verschrikkelijk en liet het hele pakje onaangeroerd op tafel staan. Ik heb het ook bekeken en het leek me beter je even op te bellen. Maar ik hoorde, dat je juist het hotel had verlaten en dus heb ik een paar maal geprobeerd je thuis te bereiken, waarin ik nu geslaagd ben. Wat heeft dat te betekenen John?

— Het betekent, dat Dr. Cheng, die natuurlijk de afzender van deze beide pakjes is, vanavond twee moordaanslagen heeft gepleegd, welke echter, God zij dank, zonder succes zijn gebleven. Ik weet het niet zeker, Charley, maar ik heb er zo'n vermoeden van, dat Ophelia thans niet meer geleefd zou hebben indien ze getracht zou hebben die lotus er uit te halen. Volgens mij is die watten bedekt met vergiftige kristallen, die op de één of andere manier bij aanraking de dood ten gevolge hebben. Wees gelukkig, Charley, dat Ophelia ze niet aangeraakt heeft en smijt het hele pakje in de één of andere kachel. Dat is de beste raad, die ik je geven kan. Ik heb hier net zo'n pakje naast me staan en ik zal zo dadelijk die watten en die kristallen, die er opzitten onderzoeken.

— Bel je me dan nog op wanneer je iets bijzonders ontdekt hebt?

— Och, Charley, doe me een lol en geef je zelf er rekenschap van, dat je getrouwd bent en dat je vrouw niet verlegen is om telefoontjes van derden. Ga alsjeblieft naar bed en praat Ophelia iedere angst uit haar hoofd. Je kunt haar het beste niets vertellen van mijn vermoeden. Het zou jullie „lune de miel“ totaal bederven. Tot ziens, Charley, morgen komen Maryse en ik op het vliegveld om jullie uitgeleide te doen. Ik hoop in ieder geval, dat jullie een prettige vakantie zult hebben. En ga nu maar slapen. So long, boy!

— Alright, John, tot morgen dan. Good night.

Templar keerde naar de schouw terug, waar Maryse een paar blokken op het vuur had gelegd, en bleef enkele volle minuten zwijgend in de vlammen staan staren. Het

leek wel of al die kleine vlammetjes, die daar omhoog lekten de vormen aannamen van lotusbloemen, of was het misschien het gezicht van een Chinees, dat zich in die vuurgloed aftekende?

— Had... Charles ook zo'n... pakje ontvangen? vroeg Maryse voorzichtig.

— Ja, antwoordde hij zachtjes. En het had maar een haar gescheeld, Maryse, of hij was al weduwnaar geweest ook. Hij en wij mogen van geluk spreken, dat Ophelia niet geprobeerd heeft die lotus er uit te halen, want dan had ze waarschijnlijk niet meer in het land der levenden vertoefd.

— Laten we dadelijk naar je laboratorium gaan, John, stelde Maryse voor, dan kun je dat pakje meteen onderzoeken. Ik ben werkelijk nieuwsgierig of je vermoeden op waarheid berust.

— Goed, kom dan maar mee.

Het tweetal verliet de salon en betrad enkele ogenblikken later het kleine, doch uitstekend geoutilleerde laboratorium van de Grote Avonturier.

Templar lichtte met een pincet lotus en watten uit het doosje en staarde dan enkele seconden verbaasd naar de bodem.

Maryse, die achter hem stond, keek over zijn schouder op zijn werk en slaakte een uitroep van verbazing.

— Neen, maar, John, daar zit een brief in. Zie je wel, dat dat hele vermoeden van jou, als zou die watten door kristallen vergiftigd zijn, nonsens is. Anders had Dr. Cheng nooit die brief onder de watten gelegd maar er bovenop.

— En toch blijf ik bij mijn uitspraak, dat aanraking van die watten noodlottige gevolgen heeft. Maar, als je het soms eens wilt proberen, ga dan gerust je gang.

Hij had inmiddels met dezelfde pincet de witte enveloppe uit het doosje te voorschijn gebracht en zonder het couvert met zijn vingers aan te raken trok hij er een velletje papier uit, dat met een machine beschreven was.

In één enkele oogopslag had Templar de inhoud gelezen en met een brede grijns op zijn gezicht hield hij Maryse het tussen de benen van de pincet geklemde velletje voor de neus.

— Kijk maar eens of mijn vermoeden niet

juist was, zei hij. Zelfs Dr. Cheng deelt mijn mening.

Maryse, die zich sedert haar vriendschap met de avonturier, de Engelse taal behoorlijk had weten meester te maken, richtte haar blikken op de enkele korte zinnen, en las:

„Sir Neville,

Wanneer gij deze woorden leest, zal ik moeten bekennen, dat gij slimmer zijt, dan ik aanvankelijk had verwacht en dat gij mijn poging om U met een zachte dood te overrompelen hebt doorzien. Niettemin wil ik U geen ijdele illusies laten koesteren en ik verzeker U dan ook dat Uw lot uiteindelijk, of liever zeer binnen kort, door mijn hand bezegeld zal worden. Een ieder, die zich aanmatigt zijn neus in mijn zaken te steken maakt vroeg of laat kennis met de Lotus, het zinnebeeld van recht en vrede, maar soms ook de vereenzelving en onbedwingbare wraak, welke niemand vermag te ontlopen.

Ik groet U voor vanavond, Sir Neville.

Dr. Lee Mui Cheng”.

— Nu, vroeg Templar, het briefje voorzichtig op een glazen blad deponerend. Heb ik gelijk of niet?

— Ja, je had gelijk, John. Maar ik kon het niet geloven; ik wilde niet aannemen, dat die Dr. Cheng zo wreed zou kunnen zijn om iemand op een dergelijke walgelijke wijze en op zo'n bijzonder gewichtig moment te vermoorden. En, oh, als ik denk dat Ophelia het slachtoffer had kunnen worden door maar eventjes die watten aan te raken... het is verschrikkelijk, John. Is er dan niets in de wereld, dat zo'n onmens onschadelijk kan maken? Als er één gevaar is voor een wereldvrede dan is het toch zeker die Dr. Cheng. Waarom legt Scotland Yard dit geval niet voor aan de Veiligheidsraad? Wanneer alle politieagenten en alle soldaten van de gehele wereld naar die Dr. Cheng zullen zoeken dan is er voor hem geen ontkomen meer aan.

Templar lachte zachtjes voor zich heen.

— Maryse-lief, wat ben je soms naïef. Dacht je nu werkelijk, dat een college als de Veiligheidsraad zich met zoiets hoogst onbelangrijks zou gaan bemoeien?

— Noem jij dit hoogst onbelangrijk? riep Maryse verontwaardigd uit.

— Ik niet, maar de Veiligheidsraad zou het zo noemen. Neen, Maryse, ik zal niet eerder bereid zijn om te sterven voordat ik met Dr. Cheng heb afgerekend en daarom werd ik vanavond ook door mijn intuïtie tijdig gewaarschuwd en liet ik die lotus netjes met rust, want indien ik gestorven ware, zou ik niet met Dr. Cheng hebben kunnen afrekenen. Het ware in ieder geval wenselijker geweest dat ik gestorven zou zijn in plaats van Charles.

— Waarom? Is Charles beter dan jij?

— Er is geen sprake van beter of slechter; we zijn waarschijnlijk alle twee even slecht. Maar Charles zou een weduwe hebben achtergelaten, en dat kan mij nooit overkomen, Maryse.

— Dat neemt echter niet weg, dat er misschien toch om je getreurd zou worden.

— Ja ja, dat geloof ik graag, door mijn cigarettenhandelaar, mijn wijnhandelaar, mijn kleermaker, mijn...

— Misschien ook door mij?

Hij keek haar even onderzoekend aan.

— Misschien .... het is mogelijk....

Hij was opgestaan en begon de watten aan een nauwkeurig onderzoek, dat ruim een heel uur duurde, te onderwerpen. Eindelijk echter, nadat Maryse zwijgend en roerloos iedere beweging van de man, wie zij zo'n uitermate grote sympathie toedroeg, had gadegeslagen, slaakte Templar een diepe zucht en liep naar de wasbak om zijn handen te wassen en te ontsmetten.

— En, John? Heb je iets kunnen ontdekken?

— Mmmm, ja.... ik heb inderdaad iets ontdekt, maar ik weet alleen niet wat het is. Die kristallen zijn mij volkomen onbekend; maar ik heb wel vast kunnen stellen, dat ze bijzonder scherp zijn en zonder dat men er iets van voelt in de huid dringen. Zodra ze met bloed in aanraking komen smelten ze en lossen ze in het plasma op. Hierdoor worden alle rode bloedlichaampjes gedood, de wanden der bloedvaten stuk gevreten en het weefsel verteerd; kortom, enkele seconden nadat één kristalletje zich in het bloed heeft opgelost, wordt de werking van het hart en de bloedsomloop uitgeschakeld en treed de

dood in; waarschijnlijk pijnloos, maar dat zou ik niet met zekerheid durven zeggen.

— Zullen we naar de salon gaan, John?

— Ja, ik ben moe. Wat zou je zeggen van een straffe whiskey?

In de salon schonk Maryse twee glazen in en reikte er één aan John, die in diep gepeins naar het plafond zat te staren. Maryse volgde zijn blikken en vroeg zich, zonder iets op het plafond te kunnen ontdekken af, wat zijn aandacht daar kon trekken, of welke gedachten op dat ogenblik door zijn hoofd konden spelen.

De klok op de schouw sloeg één uur en het scheen dat dit geluid hem uit zijn droom deed ontwaken.

— Maryse, riep hij uit, kindlief, we hebben van de weeromstuit de hele jaarwisseling vergeten. Kom hier en laat ik je een kus geven.... veel geluk en voorspoed in 1949, Maryse en hopelijk laat Dr. Cheng ons nog een jaartje leven.

— Ik had het helemaal niet vergeten, John, antwoordde Maryse. Terwijl jij over je instrumenten gebogen zat, waren mijn blikken gericht op de wijzerplaat van mijn horloge en toen de wijzers twaalf uur aanwezen, heb ik je in stilte Gelukkig Nieuwjaar gewenst.

— Maar je had me toch kunnen waarschuwen.

— Och, dat wilde ik niet, John. Waarom zou ik je uit je werk gehaald hebben? Het is zo toch evengoed?

— Wil je wel geloven, Maryse, dat het me in mijn hele leven — en je weet dat ik al erg oud ben — nog niet één keer is overkomen, dat ik op dit gewichtige moment van de jaarwisseling mij van dit evenement geen rekenschap heb gegeven? Dit is werkelijk de eerste keer. Je bent werkelijk een engel....

— Wat ben je van plan te doen met betrekking tot Dr. Cheng? vroeg ze.

— Afwachten, beste kind. Wat zou ik moeten doen? Ik weet niet waar die goede man woont, ik weet niet eens hoe hij er uitziet, ik weet eigenlijk niets van hem, behalve dan dat hij het op ons gemunt schijnt te hebben. Maryse, we moeten er rekening mee houden, dat in dit huis, in de ondergrondse, in onze auto, in een theater of waar we ons ook bevinden, constant de dood op ons loert. Dr. Cheng zal niet eerder rustig kunnen werken voor dat hij John Templar uit de weg geruimd heeft.

En alleen al om mij te intimideren stuurde hij Charles en Ophelia net zo'n pakketje als wij ontvingen. Hij hoopte, dat ik het leven van mijn pas getrouwde vrienden niet in de waagschaal zou durven zetten, dat ik zou terugkrabbelen en me wijden aan tuinieren en postzegels verzamelen. Maar dan is Dr. Cheng toch aan het verkeerde adres, kindje. Ik geef toe, dat er voor ons beiden, Dr. Cheng en ik, geen plaats meer is op deze planeet en dat één van ons dus naar andere oorden zal moeten verhuizen. Wie dat zijn zal, is nog niet met zekerheid te zeggen, maar dat ik mijn bestaan op dit ondermaanse zal verdedigen, daar kun je van overtuigd zijn.

— Het ware misschien beter geweest indien Charles en Ophelia nog niet getrouwd waren en voorlopig bij ons waren blijven wonen. Ik voel me nu zo verschrikkelijk eenzaam in dit grote huis.

— Ja, maar ik ben er toch, en James.

— James is er vanavond al vast niet.

— Goed, omdat die jongen voor één keer in het jaar een slippertje wil maken. Dat geeft toch niets, wel?

— Van het ene slippertje komt het andere, John, en voor je het weet is James in het huwelijksbootje gestapt.

— Zeg je denkt toch niet, dat het een epidemie wordt? Bovendien is er geen haar op James' hoofd dat aan trouwen denkt. Daarvoor ken ik hem veel te goed. Hij heeft er gewoon geen behoefte aan.

— En jij? Heb jij er evenmin behoefte aan?

— Ik ben te oud, Maryse. Een man, die de vijftig gepasseerd is doet er beter aan niet meer aan vrouwen te denken. Ik heb mijn leven gehad, ik heb genoten en de drank der liefde met volle teugen opgeslorpt. Maar nu is het genoeg. Laat het spel van Amor aan anderen over, aan mensen, die er nog veel verwachtingen van hebben.

— Aan mij bij voorbeeld?

— Bij voorbeeld. Maar met de liefhebberij, die ik als beroep heb gekozen, doet men er beter aan de vrouwen met rust te laten. Er zijn al weduwen genoeg, Maryse. En ik geloof niet, dat het beroep van weduwe jou zou liggen.

— Zullen we gaan slapen, John? We moeten morgen vroeg uit de veren om Ophelia en Charles op het vliegveld uitgeleide te doen, niet waar?

— Allright. Wij zullen ons terugtrekken tussen de lakens en dromen van kleine Amor-mannetjes met vurige pijltjes.

## Attentie!

Op pagina 4 van het omslag van dit nummer vindt  
U een aankondiging van onze nieuwste uitgave:

# De Memoires van Casanova

Voor de vaste lezers van de John Templar-serie stellen wij de afleveringen van dit zeer boeiende en hoogst interessante Boekwerk beschikbaar tegen de prijs van **45 cent (fr. 7.<sup>50</sup>)** mits bij vooruitbetaling van ten minste 10 afleveringen.

Na verschijnen van de laatste aflevering van het eerste deel, stellen wij een linnenband tegen kostprijs beschikbaar. In totaal verschijnen er 8 delen, ieder van ruim 300 pagina's.



## HOOFDSTUK II

*Waarin een trede van de trap kraakt en boontje om zijn loontje komt, zij het ook zonder blauwe boon.*

Indien er één geluid was, dat de nachtelijke rust in de slaapkamer van John Templar verstoorde, dan was het slechts de regelmatige ademhaling van de man, die bewegingloos onder de dekens lag, verzonken in een diepe, gezonde slaap. Diep evenwel slechts waar het de gang van het onderbewustzijn betrof. Want het geringste geluid was voldoende om hem recht overeind te doen zitten.

Hoewel zijn geest misschien duizenden mijlen ver vertoefde, ergens aan de oevers van de Jangtse-Kiang of in de onherbergzame gebieden van het Himalaya-Gebergte, toch waren zijn oren zelfs in de diepste slaap afgericht om ieder, zelfs het onbetekendste geluid op te vangen en aan zijn hersens door te geven.

Dat was dan ook de reden waarom hij plotseling onrustig begon te woelen. Slaperig sloeg hij de ogen op en viel dan meteen weer in die bodemloze diepte, die men slaap placht te noemen. Dit duurde evenwel slechts kort, want onmiddellijk draaide hij zich om en richtte zich op zijn rechter elleboog op. Met zijn linker hand streek hij door de haren en keek dan op de verlichte wijzerplaat van zijn polshorloge. De wijzers stonden op half drie en hij vroeg zich onwillekeurig af wat hem bezielde om op dit onmenselijk vroege uur wakker te worden. Of zou hij soms iets gehoord hebben? Had misschien een licht gedruis hem uit zijn slaap gewekt? Of had hij misschien gedroomd? Van het laatste kon hij zich niets herinneren en juist toen hij zich andermaal om wilde keren om weer terug te keren naar die heerlijke toestand van zalige rust en vergetelheid, spitste hij zijn oren en luisterde enkele ogenblikken aandachtig naar een vaag geluid, dat zijn trommelvliezen had doen vibreren. Verbeelde hij het zich maar of hoorde hij werkelijk iets op de gang buiten zijn kamer? Kon het Maryse misschien zijn? Maar wat zou zij op dit uur op de gang moeten doen? Of waren het misschien muizen?

Wellicht was het de reactie op de ontvangst van dat onheilspellende pakje van Dr. Cheng, dat hij enkele uren geleden had ontvangen. In zijn onderbewustzijn had hij waarschijnlijk aan dit geval liggen denken en de inspanning waarmede hij was ingeslapen speelde hem thans parten.

Maar neen, daar hoorde hij toch duidelijk weer iets. Er had een trede van de trap gekraakt. Dat was de zesde van boven. Ja, hij wist het precies. De zesde trede van boven had altijd gekraakt, vanaf het moment, dat hij dit huis had betrokken. Zou James soms onverwacht naar huis zijn teruggekeerd, verstoten door het voorwerp van zijn slippertje? Of had Maryse soms de slaap niet kunnen vatten en was ze naar de salon gegaan om een dronk te verzwelgen?

Geruisloos richtte John Templar zich iets meer overeind en bleef gedurende enkele seconden roerloos zitten. Hij luisterde ingespannen naar eventuele verdere geluiden en juist toen hij zich trachtte te overtuigen, dat hij waarschijnlijk te veel had gedronken, vernam hij opnieuw een licht gedruis. Hij hoorde het schuivelen van langzame voetstappen over de dikke looper op de gang. De voetstappen kwamen nader en hielden dan plotseling stil voor de deur van zijn slaapkamer.

Op dat moment drong het tot hem door, dat het hier een bezoek betrof, hetwelk hij geenszins op prijs stelde. Als een bliksemschicht schoot het gebeurde van de laatste weken door zijn hoofd; hij herinnerde zich hoe vier vooraanstaande Britse geleerden op het gebied der atoomkracht, chemie en mechanica door de hand van Dr. Cheng in een toestand van absolute schijndood waren gebracht; hoe hij Dr. Robert Enfield, één van deze geleerden, nauwkeurig had onderzocht en ontdekt had, dat de man niet dood was doch leefde; hoe Dr. Cheng op het laatste nippertje uit zijn brandende vesting in China-Town had weten te ontsnappen en met zijn jacht, de „Jangtse”, via de Theems de vlucht had genomen en hoe

dit jacht op een gegeven moment de prooi was geworden van een onblusbare vlammenzee, waaruit de drie gevangen gehouden geleerden nog net bijtijds hadden weten te ontsnappen. Maar waar was Dr. Cheng op dat ogenblik gebleven?

Stond deze handlanger van de duivel soms op dit ogenblik in eigen persoon voor zijn deur?

Op dat moment betreurde hij het, dat hij niet, zoals zovele zijner vrienden, die jarenlang in de tropen hadden doorgebracht, gewend was, met een revolver onder zijn hoofdkussen te slapen. In zijn hele slaapkamer was geen enkel wapen te vinden en het scheen er op te lijken, dat hij gelaten toe moest kijken hoe een ongetwijfeld gewapende indringer zijn bed zou naderen. Voorzichtig, en zonder dat er een geluid gemaakt werd, ging de knop van de deur om laag. Templar zat gefascineerd, in het licht van de naar binnen schijnende maan, te staren naar de deur, die nu langzaam naar binnen opendraaide. In de opening verscheen een donker, klein gedaante, die de deur open liet staan en zonder een geluid te maken door het vertrek schreed. Ja, toch hoorde hij het geruis van kleren; hij vernam het schuifelend geluid van voetstappen over het linoleum, en terwijl hij vanuit zijn halfgesloten ogen de donkere gedaante naderbij zag komen, vroeg hij zich af wat hem binnen enkele seconden zou staan te wachten. Kort voordat de deur zich geopend had was hij teruggewallen in zijn liggende houding, daardoor bij de indringer de indruk wekkende, dat hij sliep. Maar thans voelde hij hoe hulpeloos zijn situatie eigenlijk was, hoe slecht hij zich zou kunnen verdedigen, en hoe hij bijna totaal overgeleverd was aan de man, die langzaam maar zeker in de richting van zijn bed schreed.

Zijn hart bonste van inspanning en hij vreesde, dat zijn onregelmatige ademhaling de ongenode bezoeker argwaan zou inboezemen. De gedaante had nu zijn bed genaderd en stond enkele ogenblikken roerloos naar de avonturier onder de dekens te staren. Templar had de oogleden neergelaten en durfde niet opzien uit angst de man tot onmiddellijk handelen aan te zetten. Hij moest een geschikt ogenblik afwachten om de kerel te overmeesteren. Maar zijn handen lagen verscholen onder de dekens, zijn ogen waren gesloten en de man had wellicht de beschikking

over een vuurwapen met demper, dat snel en geruisloos zijn werk zou doen.

Voorzichtig trok hij zijn linker ooglid omhoog en zag hoe de gedaante voor zijn bed uit één der zakken van zijn zwarte overjas een dun koord had genomen, dat hij in de vorm van een lus hing. Hij begreep onmiddellijk de bedoeling van dit werktuig en trachtte zijn zenuwen zo veel mogelijk in bedwang te houden. De man nam de lus in beide handen en liet hem langzaam Templar's hoofd naderen. Zijn hoofd werd voorzichtig opgelicht en de lus er onderdoor geschoven....

Zo dadelijk zou de lus zich verkleinen, aangehaald worden, vastgesnoerd. Zijn luchtpijp zou in een ijzeren greep worden toegeknepen en dan zou het met hem gedaan zijn.

Hij voelde hoe het zweet van zijn voorhoofd stroomde en zijn ademhaling werd hem aanzienlijk bemoeilijkt. Niet zo zeer door de spanning van het dunne koord als wel door de angst, die hem van alle kanten bekreep.

Waren zijn spieren dan totaal verlamd, was hij dan niet in staat overeind te komen en die kerel, die moordenaar, naar de keel te springen?

Plotseling klonk er een afgrijselijk rochelend geluid in de kamer. Voordat hij goed en wel geweten had wat er gebeurde, was Templar overeind gesprongen, had zijn handen uitgestrekt en had hij de keel van de kerel, die voor hem stond, vastgegrepen. Zijn duimen drukten met alle kracht op de adamsappel en hij voelde hoe het lichaam voorover begon te hellen en slap werd.

Maar Templar drukte door, totdat de handen het dunne koord loslieten en slap langs de zwarte jas vielen. Toen pas nam Templar zijn handen van de keel weg en liet hij het lichaam van de man op zijn bed vallen. De donkere gestalte bleef roerloos liggen, verlamd door de funeste afsluiting van zijn luchtvoevoer.

In een ommezien van tijd was Templar uit zijn bed gesprongen en had hij het lichaam van de man op de grond getrokken. Vervolgens ontdeed hij zijn hals van het dunne, zijden koord en liep naar de deur om het licht in zijn kamer te ontsteken.

Langzaam keerde hij naar het bewegingloze lichaam terug en bleef enkele ogenblikken roerloos staan.

— Twee-nul voor mij, Dr. Cheng, mompel-

de hij en rolde het lichaam van zijn aanvaller op de rug. Hij staarde in het gele, van angst vertrokken gezicht van een Chinees. De zwarte haren hingen lang voor de smalle spleetogen, de mond stond in een wrede, deels angstige trek en de ogen waren half gesloten. Het wit, dat onder de oogleden uit kwam, deed Templar onwillekeurig rillen en lang voordat hij de man onderzocht, vroeg hij zich af of hij de laatste ademtocht uit het kleine, gedrongen lichaam geperst had.

Hij trok een chamber-cloak aan en keerde naar het lichaam terug, dat hij aan een vluchtig onderzoek onderwierp. De ademhaling functioneerde nog steeds, zij het dan ook uiterst zwak en de hartslag was nauwelijks waarneembaar.

— Twee-nul, suisde het in zijn hoofd. Twee-nul, Dr. Cheng. Zou het volgende doelpunt voor jou zijn?

Wat moest hij in vredesnaam met dit half vermoorde gedrocht beginnen? De man zou ongetwijfeld in leven blijven al zou hij de eerstvolgende dagen dan ook gekweld worden door een hevige keelpijn als gevolg van zijn beschadigde luchtpijp. Hem eenvoudig ergens op straat neerleggen, zoals Dr. Cheng dat met zijn slachtoffers gewend was te doen? Of hem tot bewustzijn trachten te brengen en te dwingen alle gewenste inlichtingen te verstrekken met betrekking tot zijn opdrachtgever, diens verblijfplaats, enzovoort?

Het laatste leek Templar een onbegonnen en hopeloze taak. Hij kende de Chinezen voldoende om te weten, dat dit volkje niet meer uitlaat dan het kwijt wil en hij was er in het onderhavige geval vast van overtuigd, dat de man, die thans roerloos aan zijn voeten lag, voldoende onder de invloed van Dr. Cheng stond om te weten, dat spreken zijn dood zou betekenen.

Of moest hij de kerel eenvoudig aan Scotland Yard overleveren? Ach, wat schoot hij daar eigenlijk mee op? Hij deed er het verstandigst aan tegenover inspecteur Marlowe maar niet eens te reppen over deze mislukte moordaanslag.

De avonturier nam een pakje sigaretten van het nachtkastje en stak er één op. Verscheidene minuten bleef hij besluiteloos naast het lichaam staan roken en toen scheen hij plotseling door een idee te worden aangegrepen. Hij trok zijn chamber-cloak uit, die de-

zelfde weg volgde als zijn pyama enkele ogenblikken later en begon zich snel te kleeden. Binnen enkele ogenblikken had hij een donkere broek en een dikke, wollen sporttrui aangetrokken. Vervolgens nam hij het lichaam van de Chinees van de grond op, wierp het met één zwaai over zijn schouder en verliet de kamer om naar beneden te gaan.

In de hall legde hij het lichaam over de parapluie-bak, trok een winterjas aan en liep dan met zijn levende last door de lange gang naar het achterhuis, waar hij de tuindeur geruisloos opende en naar buiten stapte.

De zwarte limousine reed even later bijna onhoorbaar uit de garage over het pad naar het verlaten plein en zwenkte dan scherp naar links om in The Mall te verdwijnen.

Templar zat rokend achter het stuur van zijn wagen, terwijl de gedrongen gestalte van de Chinees ineengefrommeld naast hem op de bank lag. Hij reed in snelle vaart door de nachtelijke en verlaten wereldstad, bereikte kort na zijn vertrek het Victoria Embankment en volgde dan de rivier in Oostelijke richting.

In de buurt van de Katharina Docks reed hij de sedan achter een houten loods, zette de motor af en stapte met de Chinees onder zijn arm uit. Een kort ogenblik bleef hij scherp luisterend staan. Vanaf de rivier drong het motorgestamp van voorbijvarende schepen tot hem door; ergens weerklonk het geratel van ankerkettingen en het geknars van een elektrische kraan. Verder was alles stil aan de rivier.

De ondragelijke mist, die het Britse eiland de laatste weken had geteisterd, was naar andere oorden verhuisd en het vale licht van een door een aureool omkranste maan tekende grillige schaduwen af op de hobbelige keien van de kade.

Templar gooide de nog steeds verdoofde man over zijn schouder en liep langs de loodsen in de richting van een grote, buiten werking zijnde kraan, waar hij de Chinees vrij onzacht op de grond wierp en liet liggen.

Onmiddellijk keerde hij op zijn schreden terug en zocht dekking achter een stapel lege oliedrums, die vlak langs de waterkant stonden. Hier zou hij wachten tot de handlanger van Dr. Cheng tot bewustzijn kwam teneinde de man te volgen en daardoor de schuilplaats van zijn rivaal te weten te komen.

Het duurde evenwel lang, aanzienlijk lan-

ger dan Templar verwacht had en toen de wijzers van zijn polshorloge vijf uur aanwezen, gaf de Chinees nog steeds geen tekenen van leven en had Templar juist zijn zesde sigaret opgerookt.

\*\*\*

In een huis niet ver van de plaats waar Templar stond te wachten op het terugkeren der levensgeesten van de man, die getracht had hem te vermoorden, zat Dr. Cheng in een kleine kamer tegenover zijn dochter Kuantcheh, die zojuist thuis was gekomen en gekleed in een donker blauw mantelpakje wachtte, tot haar vader een teken zou geven waarop zij hem zou kunnen vertellen wat zij op haar hart had.

De oude Chinees, wiens leeftijd moeilijk met enige zekerheid was vast te stellen, zat bewegingloos in een kleine, lichtrode fauteuil en trok peinzend aan de zwartzijden haren van zijn aan weerszijden van de mond afhanginge snor. Hoewel zijn koude, angstaanjagende blikken op het beeldschone meisje gericht waren, scheen hij haar toch niet te zien. Er hing een floers voor zijn ogen, een waas, die zijn geest van de werkelijkheid scheidde en zijn gedachten op iets anders, iets aanzienlijk minder schoon dan zijn dochter concentreerde. Hij zou Dr. Cheng niet geweest zijn, indien hij reeds niet zou hebben geweten wat Kuantcheh hem zou gaan vertellen.

— Vader...., begon het meisje zachtjes en voorzichtig.

— Zwijg, Kuantcheh, antwoorde de Chinees bits. Ik weet, wat je me gaat vertellen. Ik weet, dat ik wederom gefaald heb in mijn voornemen om Sir Neville uit de weg te ruimen. Die hond.... dat addergebroed... maar hij zal zijn lot niet kunnen ontlopen....

— Er is iets ergs gebeurd, vader, vervolgde het meisje zachtjes. Toen Li Pao het huis aan St. James Square binnenging, stond ik aan de overkant van het plein. Ik wachtte tot Li Pao weer naar buiten zou komen, zoals U mij bevolen had. Ik wachtte twintig minuten, vader, toen kwam er uit de garage van achter het huis een zwarte limousine aanrijden, die in de richting van de rivier verdween. Toen de wagen langs mij heen vloog

kon ik, nog juist zien dat het Sir Neville was, die achter het stuur zat....

— En Li Pao? vroeg Dr. Cheng tergend langzaam met een onheilspellende klank in zijn stem.

— Li Pao zal waarschijnlijk achterin die auto gelegen hebben.... bewusteloos.... of dood misschien....

Dr. Cheng rees uit zijn fauteuil omhoog en ging vlak voor Kuantcheh staan, terwijl hij zijn lange, magere handen op haar schouders legde. Het scheen even alsof het meisje rilde, alsof er een elektrische schok door haar ranke lichaam schoot en met neergeslagen oogleden wachtte zij af op hetgeen haar vader zou zeggen.

— Kuantcheh, fluisterde hij teder, je bent altijd het evenbeeld van je moeder geweest... fysiek althans.... Het was jouw eigen moeder, die mij altijd heeft geïnspireerd en die mij de krachten en de wijsheid heeft gegeven, welke voor het tenuitvoerleggen van mijn plannen onontbeerlijk waren. Zij was het, die mij die vaderlandsliefde gaf, welke mij thans in staat stelt te vechten tegen de demonen van Wallstreet en Moskou, de duistere machten des verderfs. Jouw moeder, Kuantcheh, opende mijn ogen en verlichtte mijn verstand. En het is aan haar onbaatzuchtige opofferingsgezindheid en haar helder inzicht en energieke doortastendheid te danken, dat ik op het punt sta het werk, dat ik mij tot levensdoel gesteld heb, te voltooien. Een werk dat de eenheid van ons vaderland tot stand zal moeten brengen, staatkundig, geografisch, geestelijk en taalkundig. Jij, Kuantcheh, jij weet niets van de duistere afgrond waarin je eigen volk ronddooit, een afgrond, die dit volk ten gronde richt, langzaam vermoordt, zoals de opium dit ook doet. En die afgrond angstvallig bewaakt door gewapende soldaten van buitenlandse mongendheden, van Moskou, van New York, van Londen, van Parijs. Mogendheden, die er belang bij hebben, dat China en de Chinezen dom en onontwikkeld blijven, dat onze landgenoten voor een paar centen zullen blijven zwoegen, voor een hap rijst en een schop van een beslagen laars.... Maar, hoe je uiterlijk ook op je dierbare moeder moogt lijken, innerlijk verschil je oneindig veel van haar. Je bent te gevoelig, te sentimenteel, je toont momenten van medelijden, met diegenen, die vijanden zijn van jouw land. Jij was het, die Dr. Robert

Enfield liet ontsnappen. Niet opzettelijk deed je dit, niet met voorbedachte rade, maar alleen omdat je medelijden had met hem. Misschien was je zelfs zo onder de indruk van zijn fysieke voordelen gekomen dat je je geen rekenschap meer gaf van de plichten, welke je jegens mij en je moeder verschuldigd bent, Kuantcheh....

— Maar, vader, wilde Kuantcheh antwoorden.

— Neen, zwijg, Kuantcheh, viel de Chinees zijn dochter in de rede. Je hoeft mij niets te vertellen. Het heeft geen nut je te verontschuldigen voor een sentiment, dat sterker is dan het nuchtere verstand. Je zult evenwel één ding goed moeten begrijpen, en wel, dat ik ten koste van alles zal moeten slagen.... ten koste van alles, Kuantcheh....

Dr. Cheng draaide zich snel om en liep naar de deur, waar hij enkele ogenblikken aandachtig bleef luisteren. Het was hem voorgekomen of er van beneden af een licht gedruis in de kamer was doorgedrongen. Zou dat Li Pao kunnen zijn, die van zijn opdracht naar huis teruggekeerd was? Bewegingloos stond de oude Chinees tegen het houten paneel van de deur geleund en luisterde ingespannen naar de geluiden, die Kuantcheh thans ook duidelijk waarnam.

Er klonken voetstappen op de trap, schuifelende voetstappen, die over het dikke tapijt in de gang naderbij kwamen en dan voor de deur van de kamer stil hielden.

Het gezicht van Dr. Cheng was als uit marmer gehouwen. Niet de minste emotie was er op waar te nemen. Het stond strak, koud en uitdrukkingloos. Doch het gelaat van Kuantcheh vertoonde een geheel andere aanblik. Met grote, wijd opengesperde ogen staarde ze naar de knop van de deur alsof ze verwachtte, dat deze ieder ogenblik zou worden omgedraaid. Haar bloedrode lippen waren krampachtig samengeperst en de neusvleugels welfden nerveus en onregelmatig op en neer.

De knop werd langzaam omgedraaid, de deur draaide geruisloos naar binnen open en in de opening verscheen een kleine Chinees, die met neergeslagen oogleden de kamer betrad. Voor zijn meester, die enkele stappen achteruit was gegaan en met over de borst gekruiste armen naar de binnenkomer staarde, bleef hij staan en maakte langzaam een

diepe buiging met het gedrongen bovenlichaam.

— Spreek, Li Pao, siste Dr. Cheng tussen zijn tanden,.... spreek, zoon van een hond..

Li Pao stond bewegingloos met voorovergebogen hoofd naar deze verwensing te luisteren. Zijn korte armen hingen slap langs het lichaam en hoewel de uitdrukking van zijn gezicht niet in het minst 's mans gemoedstemming verried scheen het niettemin, dat hij ten prooi was aan een hevige paniekstemming, die een gevolg was van de uitdagende en dreigende woorden van zijn meester.

— Spreek, Li Pao, herhaalde de Chinees.

De verslagene sloeg de oogleden iets op en staarde naar de nog steeds over de borst gekruiste armen van Dr. Cheng.

— Vergeef mij, edele heer, sprak hij fluisterend, ik was niet voor mijn taak berekend.. ik heb gefaald.... ik was het, die bijna gewurgd werd.

— Vertel precies wat er gebeurd is nadat je het huis van Sir Neville binnenging.

Li Pao gaf een nauwkeurig en waarheidsgetrouw verslag van zijn expeditie en besloot zijn relaas met de woorden:

— Ik werd een kwartier geleden uit mijn verdoving wakker, edele heer. Ik lag toen op de kade achter de Katharina Docks. Wat er met mij gebeurd is tussen het ogenblik, dat Sir Neville mij de keel dichtkneep en het moment waarop ik ontwaakte kan ik mij niet herinneren.... ik moet bewusteloos gevallen zijn, edele heer....

Dr. Cheng wierp een snelle blik op zijn dochter en begon dan nerveus de kamer op en neer te lopen. Zijn handen gingen schuil in de wijde mouwen van zijn kleding en de smalle spleetogen, die als twee amandelen onder het rode kalotje in het magere, benige gezicht gevat zaten, waren zo goed als geheel gesloten.

Li Pao stond nog steeds bewegingloos bij de deur en waagde het niet zijn ogen op te slaan. Kuantcheh zat roerloos met gevouwen handen in haar schoot te denken aan de woorden, welke zij zojuist gehoord had.

Na geruime tijd draaide Dr. Cheng zich met een ruk om en bleef vlak voor Li Pao staan. Zijn groene ogen keken het gedrocht aan met een blik, welke weinig goeds voorspelde. De koude, dierlijke blikken boorden zich door de

gele huid van Li Pao heen en hoewel de man nog steeds met gebogen hoofd en gesloten ogen stond, sidderde hij onder de druk van die angstaanjagende stilte.

— Je zult sterven, Li Pao, siste Dr. Cheng tussen zijn dunne lippen. In mijn organisatie is geen plaats voor mislukkingen die niet in staat zijn hun meester op de juiste wijze te dienen. Jij hebt het leven van mij en mijn dochter in gevaar gebracht... je hebt Sir Neville de kans gegeven je hierheen te volgen en het is geenszins uitgesloten, dat hij hier binnen enkele minuten zal binnenkomen. Ik zal dan zelf met hem afrekenen omdat gebleken is, dat ik me niet op mijn ondergeschikten kan verlaten... Je zult sterven, Li Pao... door middel van dit mes.

Dr. Cheng had met een ruk zijn rechter hand uit de mouw van zijn kleed getrokken en hield tussen zijn lange, magere vingers een blanke, smalle dolk geklemd. Het grijze staal fonkelde fel in het schijnsel van de lamp en gedurende enkele ogenblikken zweefde het wapen boven het gebogen hoofd van Li Pao.

Dr. Cheng's ogen deden denken aan die van een verscheurend roofdier, dat op het punt staat zijn prooi te bespringen en reeds de prikkelende geur van warm bloed meent te ruiken.

De dolk daalde langzaam omlaag en schoot dan als een raket omhoog om onmiddellijk als een stoomhamer weer naar beneden te komen. Het blanke, vlijmscherpe staal werd met bovenmenselijke kracht in de schedel van het gedrocht gedreven. Kuantcheh sidderde over al haar leden toen zij de hersenpan hoorde kraken onder de dodende steek van het moordwerktuig.

Dr. Cheng, die een kort ogenblik zijn bezinning kwijt was geweest, herstelde zich onmiddellijk van de emotie, welke zich van hem meester had gemaakt. Hij keek met een blik van voldoening naar de kleine Chinees, die als een verwelkte bloem ineenschrompelde en met een doffe klap tegen de grond sloeg. Uit de verbrijzelde schedel sijpelde een dun straaltje bloed, dat een donkerrode vlek op het tapijt maakte. Het lemmet was geheel verdwenen en de kunstig versierde onderkant van het handvat ging schuil onder de zwarte haren van de dode.

Dr. Cheng richtte zich in al zijn lengte op en wierp een koude blik op zijn dochter, die

ineengekrompen op de divan zat en met afgrijzen vervuld was door de daad die haar vader zojuist had verricht.

Zij hoorde hoe haar vader in de handen klapte, hoe bijna onmiddellijk daarop de deur van de kamer geopend werd en een man naar binnenkwam. Op hetzelfde moment stiet Dr. Cheng een kreet uit, die haar door merg en been ging. Het was een kreet van een man geweest, die zich door een naderend, onafwendbaar onheil ziet bedreigd, een schreeuw, die van iedere menselijke klank was ontbloeit en thuishoorde in de jungle van India.

— Laat die dolk vallen, Dr. Cheng, sprak een Engelse stem, welke zij niet herkende. Ze sloeg snel de ogen op en zag in de deuropening een slanke Europeaan, gekleed in donkere winterjas met dito hoed welke diep over de ogen was getrokken. Haar vader stond tegen de muur geleund en had de hand, waarin het wapen nog steeds geklemd zat, laten zakken. Hij staarde met een venijnige blik in de groene ogen naar de man, die zijn grootste vijand was, de man, die meerdere malen zijn meerdere was gebleken en die het lot tarte en met zijn gevaarlijkste vijanden de draak stak.

— Laat die dolk vallen, Dr. Cheng, sprak John Templar nogmaals, ditmaal iets gebiedender dan de eerste keer.

Langzaam herstelde de Chinees zich van de onverwachte schok, welke hij had gekregen door zijn aartsvijand de kamer te zien binnenkomen. Hij richtte zich rechtop, trok zijn gezicht weer in de vormen van het marmere masker en wierp met een nonchalant gebaar de dolk voor Templar's voeten op de grond.

— Ik zie, dat U mijn uitnodiging hebt aangenomen, Sir Neville, zei hij dan uitermate kalm.

**Stelt U prijs op een complete serie ?**

Voor enkele liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal oudere nummers à f 0.25 per stuk (voor België 4 franc p. exempl.)

Zendt een postwissel met een opgaaf van de door U gewenste nummers en wij zenden U het verlangde franco thuis!

**Zie vooral ook pagina 20 van dit nr.**

## HOOFDSTUK III

*Waarin de deur voor Templar's neus wordt dichtgeslagen en een paar wittebroodsweken in het water vallen.*

Toen Maryse Choisy de ogen opsloeg en gedurende enkele ogenblikken de donkere slaapkamer rondkeek, had ze een onbestendig gevoel van onrust. Met haar linker hand trok ze aan het lichtkoord en ontstak de lamp, die boven haar bed hing. De wijzers van het klokje op het nachtkastje wezen zeven uur aan en ze vroeg zich onwillekeurig af, wat haar er toe gebracht had, op zo'n onmenselijk vroeg uur te ontwaken. De dikke gordijnen, die voor de hoge vensters hingen, waren dichtgetrokken en lieten geen enkel straaltje licht van buiten door. Bovendien was het buiten nog volkomen donker en de maan was weggezonden achter de hoge gebouwen op het Embankment.

Zonder goed te weten waarom ze het deed stapte ze uit bed, trok een zijden kimono aan en verliet haar kamer. Toen ze de kamer van John Templar binnenging werd het gevoel van onrust, dat haar sedert het ontwaken gekweld had, sterker en nam vastere vormen aan. Doch eerst toen ze het licht in Templar's slaapkamer had ontstoken wist ze, dat dit gevoel niet ongegrond was.

Het bed van de avonturier was beslapen doch leeg. De dekens lagen wanordelijk door elkaar, de pyama van haar vriend lag ergens in een hoek en de klerkast stond wagenwijd open.

Gedurende enkele ogenblikken bleef ze roerloos staan, zich afvragend waar de man, die normaal gesproken in het bed had moeten liggen, zich zou bevinden.

Ze ontdekte een zijden koord op de grond en raapte het op. Nog nooit had ze een dergelijk koord hier gezien en ze zou er een eed op durven doen, dat het hier niet thuis hoorde. Maar hoe was het hier dan gekomen?

Maryse verliet het vertrek en daalde de trap af. In de salon was alles rustig en ordelijk, precies, zoals het er de vorige avond was geweest. De lotussen stonden nog op de schouw tegen de elektrische klok, in de haard

smeulde het houtskool nog wat na, de gordijnen waren gesloten, de telefoon stond zwijgend....

Plotseling scheen Maryse uit haar droomtoestand te ontwaken. Met een paar passen schreed ze het vertrek door en greep de hoorn van de haak. Ze bladerde even in het telefoonboek, dat naast het toestel op het tafeltje lag, en draaide dan een nummer. Geruime tijd moest ze wachten voor aan haar oproep gehoor werd gegeven, doch eindelijk meldde zich de nachtportier van het Savoy-Hotel.

— Wilt U mij verbinden met de kamer van Mr. and Mrs. Houston, zei ze in het Engels, evenwel met een goed hoorbaar Frans accent.

De nachtportier mompelde iets en bracht de verbinding met Charles' kamer tot stand. Maryse luisterde naar het regelmatig overgaan van de zoemtoon en het scheen, dat Charles en Ophelia in een diepe slaap verzonken waren. Eindelijk kwam er evenwel leven in de kamer van de jonggehuwden. De hoorn werd van de haak genomen en een slaperige vrouwenstem vroeg:

— Hallo? welk woord onmiddellijk gevolgd werd door een spontane, duidelijk hoorbare geeuw, die Maryse's mond onwillekeurig eveneens voor een kort ogenblik in een imitatie korenschuur deed veranderen.

— Ben jij het, Ophelia? vroeg Maryse.

— Ja, Maryse. Wat is er in vredesnaam aan de hand, dat je ons op dit uur wakker belt? Ik ben altijd van mening geweest, dat men de stilte van een huwelijksnacht dient te eerbiedigen.

— Neem me niet kwalijk, Ophelia, maar ik maak me een beetje ongerust over John.

— Is hij dan niet thuis? klonk de verbaasde stem van de jonge echtgenote.

— Neen, ik werd net wakker en ging naar zijn slaapkamer. Hij bleek wel geslapen te hebben, maar het bed was leeg en er heerste een zekere wanorde in de kamer, iets wat we van John niet gewend zijn.

— Maar Charles heeft hem gisteravond nog opgebeld, merkte Ophelia op.

— Ja, dat weet ik. Daar was ik bij. Maar hebben jullie sedert dien niets meer van hem vernomen?

— Neen, niets. Misschien is hij weggeroepen door Scotland Yard.

— Door inspecteur Marlowe?

— Ja, bij voorbeeld. Ik weet het ook niet precies, Maryse. Maar, wacht eens, ik zal Charles even wekken.

Maryse hoorde allerlei lieve woordjes, die haar een vreemd gevoel in de maag bezorgden en eindelijk klonk er een gebrom en geknor door de hoorn, waaruit men kon opmaken, dat Charles zich meldde.

— Wat zeg je, Maryse, is John er niet? vroeg de jongeman, sedert één dag hoofd van een gezin.

— Neen, ik maak me eerlijk gezegd een beetje ongerust over zijn verdwijning.

— Och, het behoeft toch niets ernstigs om het lijf te hebben, stelde Charles haar gerust. John heeft er altijd vreemde gewoonten op na gehouden, zoals je toch wel had moeten weten.

— Ja, maar Charles, ik heb een eigenaardig onrustig voor gevoel, dat er iets niet in orde is.

— Wil je, dat ik Inspecteur Marlowe opbel?

— Ja, dat lijkt me wel het beste. Als John inderdaad bij hem is, zoals Ophelia veronderstelde, dan zijn wij ten minste gerust.

— Allright, Maryse. Ik hang op en zal Marlowe bellen. Over een minuut of vijf bel ik je terug.

Maar John Templar was niet bij Marlowe en de inspecteur, die met een slechte bui uit zijn slaap was wakker geworden, had er geen idee van waar hij wel zou kunnen zijn. Rustig afwachten, had hij voorgesteld. Sir Neville loopt in geen zeven sloten tegelijk.

En dus wachtte Maryse en haar twee getrouwde vrienden af, weliswaar niet rustig, op hetgeen de volgende uren zouden brengen.

\*\*\*

John Templar stond enkele seconden sprakeloos naar de Chinees te staren en vroeg

zich af, wat de man met zijn woorden had bedoeld. Zou het mogelijk geweest zijn, dat Dr. Cheng hem eenvoudig een val had gezet, waar hij doodkalm ingelopen was? Maar neen, dat was niet mogelijk. De Chinees was ontzettend geschrokken toen hij Templar de kamer binnen had zien komen en hieruit bleek dus wel onomstotelijk, dat hij geenszins dit bezoek verwacht had.

— Ik heb helemaal geen uitnodiging van U aangenomen, Dr. Cheng, antwoordde hij, terwijl hij met één hand in de zak van zijn overjas stond en zich realiseerde, dat hij helemaal niet gewapend was. Ik was zo vrij dit lijk, dat kort geleden nog leefde, mijn huis uit te zetten en het te volgen. Dit bracht mij op Uw spoor.

— Wat voerde U eigenlijk hierheen? vroeg Dr. Cheng ogenschijnlijk zeer kalm.

— Wat deed U er toe besluiten deze kerel naar mijn huis te sturen om mij te laten vermoorden? was Templar's wedervraag.

Dr. Cheng vertrok zijn gelaat in een grijns die weinig goeds voorspelde. Zijn groene ogen waren niets minder dan één vlammenzee, waarin een verterende vuurgloed onheilspellend oplaaide.

— Gij zijt een zeer intelligent mens, Sir Neville. Gij beschikt over zeer grote capaciteiten en een helder verstand. Ik zelf beschik eveneens over deze eigenschappen en wanneer twee van zulke mensen de strijd met elkander aanbinden dan is er altijd één, die het onderspit moet delven. Ik vraag mij werkelijk af waarom U zich verneemt tot het werk der politie, waarom U zich bezighoudt met dingen welke alleen maar Uw leven in gevaar brengen. Ik neem aan, dat gij een welgesteld man zijt, dat gij over ruime aardse middelen beschikt, welke in staat zouden kunnen zijn Uw geluk te verhogen. Maar in plaats van Uw aandacht daaraan te besteden, laat gij U door een mug zoals inspecteur Marlowe het hoofd op hol brengen en neemt U de beslissing met mij af te rekenen. Maar met welk recht, vraag ik U, Sir Neville? Wie of wat geeft U het recht mijn werkzaamheden te dwarsbomen?

— Ik ben niet van plan over dit onderwerp met U te discussieren, Dr. Cheng, antwoordde Templar verveeld. U bent een misdadiger volgens Westerse begrippen en ik heb altijd een afkeer gehad van misdadigers, vooral wanneer zij zich vergrijpen aan onschuldige en vreedzame burgers, zoals U dit gedaan hebt



met een viertal geleerden. U beschikt over een groot verstand, over hersenen, welke misschien hun gelijke niet hebben, maar het is verachtelijk te zien hoe dit verstand en deze hersenen worden gebruikt. U bent een psychopaath, Dr. Cheng, een zielszieke, die achtervolgd wordt door een ideologie welke alleen maar ontspruiten kan aan het verstand van een misdadiger. U verbeeldt zich een geleerde te zijn, maar een geleerde kenmerkt zich niet slechts door een begaafd verstand maar door de handelingen, welke door dit verstand worden vertolkt en door de interpretatie van zijn ideeën.

— U bent een geleerd man, Sir Neville, merkte Dr. Cheng op. Ik zou het op prijs stellen indien U bereid zoudt zijn enkele ogenblikken met mij over dit onderwerp te discussieren. U zult waarschijnlijk begrijpen, dat ik er geheel andere meningen op nahoud en het is altijd aanbevelenswaardig wanneer men op gezette tijden tot uitwisseling van gedachten kan komen. Wat ik U vragen wilde, Sir Neville, wat bent U eigenlijk van plan met mij te doen nu ik ogenschijnlijk in Uw macht ben?

— U uitleveren aan Scotland Yard, Dr. Cheng, luidde Templar's resolute antwoord. Het ligt niet aan mij om U te berechten zoals U gewend bent met Uw ondergeschikten te doen.

— Mag ik U dan verzoeken mij naar mijn studeerkamer te volgen? vroeg Dr. Cheng.

— Ik ben niet van de politie, die waarschijnlijk geen gehoor zou geven aan dit verzoek, Dr. Cheng, en daarom juist ben ik misschien bereid Uw wereldbeschouwing enkele ogenblikken aan te horen. Maar waarom zouden wij ons gesprek niet in deze kamer voortzetten?

— Omdat de sfeer zich hier niet daartoe leent, Sir Neville. Bovendien wilde ik U enkele dingen tonen, welke U ongetwijfeld belang zullen inboezemen. Mag ik U voorgaan? Kuantcheh — vervolgde hij tot zijn dochter — zorg er voor, dat dit lijk verdwijnt.

— Dat zou ik niet doen, miss, hield Templar haar tegen. Dit is wat wij noemen een zeer belangrijk bewijsstuk van Uw theorieën, Dr. Cheng, en deze dolk hier is het „corpus delicti”, het voorwerp waarmede deze misdaad gepleegd werd.

Dr. Cheng had geen antwoord gegeven op

deze beschuldiging en was naar de deur gelopen, met een handgebaar Templar uitnodigend hem te volgen. Templar liet het meisje voorgaan en verliet als laatste de kamer. In de smalle gang brandde slechts een klein spaarbrandertje, dat nauwelijks genoeg licht verspreidde om de drie personen duidelijk te onderscheiden. Het was er kil en onaangenaam rustig. In het vertrek had men nog de lugubere geluiden van de rivier kunnen horen, doch hier ademde alles een diepe rust.

Aan het eind van de gang opende Dr. Cheng een deur en ging hierdoor naar binnen. Onmiddellijk hierop weerklonk een luide slag en toen Kuantcheh en Templar voor de deur aankwamen bleek deze gesloten te zijn en hoorden zij hoe een sleutel in het slot werd omgedraaid. In het vertrek achter de deur bleef alles doodstil. Een kort ogenblik stond Templar besluiteloos met de knop in de hand, wierp een blik naar het meisje en zette zijn schouder tegen het houten paneel. Hij veerde iets terug en liet dan zijn volle lichaamsgewicht tegen de deur opkomen. Het hout kraakte geweldig doch scheen niet van plan te zijn te wijken en plotseling voelde hij hoe een hand op zijn arm werd gelegd. Hij wendde zich half om en zijn blikken kruisten die van Kuantcheh. Enkele ogenblikken keken zij elkander zwijgend in de ogen. Toen zei zij:

— Het heeft geen nut meer, Sir Neville. Vader heeft U om de tuin weten te leiden. U zult hem nu niet meer te pakken krijgen. Hij is er vast en zeker reeds vandoor.

— Vandoor? vroeg Templar verbaasd. Maar is er dan in deze kamer nog een andere uitgang?

— Ik zie wel dat U mijn vader nog lang niet kent, Sir Neville. U weet nog niet half waartoe hij in staat is. Heus, geloof mij, vader bevindt zich al lang niet meer in de kamer achter deze deur.

— Maar waar kan hij heengegaan zijn?

— Dat weet slechts hij, Sir Neville. Zelfs ik ben nooit van zijn plannen op de hoogte geweest... ik was slechts een hulpeloos werktuig, een kind, dat haar vader gehoorzaamt.

— Ja, maar zo gemakkelijk kunt U zich er werkelijk niet van af maken, miss Kuantcheh. U bent onder anderen getuige geweest van een moord, welke in koele bloede en met voorbedachte rade werd gepleegd. Ik ga deze

kamer binnen. Opzij, alstublieft.

Hij had zich iets teruggetrokken en stiet thans met zijn hele lichaam vooruit. Een geweldige slag weergalmde door de rustige gang, een hevig gekraak van brekend hout echode tussen de muren en Templar vloog languit de kamer binnen, waarin Dr. Cheng een minuut geleden was verdwenen. Hij was voorover op de vloer terecht gekomen en alvorens zich op te richten, probeerde hij zijn ogen te wennen aan de intense duisternis, welke het vertrek vulde.

— Kuantchek, riep hij, terwijl hij langzaam overeind kwam, steek eens het licht op. Hij keek naar de deuropening en zag het meisje staan als een donker silhouet tegen een half verlichte achtergrond. Haar gezicht was niet te onderscheiden, doch de vormen van haar ranke lichaam tekenden zich uitermate scherp af. Hij zag de natuurlijke welving van haar borst, de glooiing van haar heupen en de slanke, goed gevormde benen, die onder het donkerblauwe mantelpakje uitkwamen. Toen doemde er vanuit de duisternis een schaduw voor zijn ogen op en zag hij niets meer. Een zwaar voorwerp had zijn hoofd getroffen en het was hem in de laatste seconde van zijn bewustzijn voorgekomen of zijn schedel verbrijzeld werd. Toen zonk hij weg in een bodemloze afgrond waar hij ontvangen werd door luid tromgeroffel en trompetgeschal.

\*\*\*

Maryse liep onrustig en handenwringend de salon op en neer. Iedere vijf minuten belde ze het Savoy-Hotel op en vroeg of Charles al iets van John vernomen had. Doch het spoor van de Grote Avonturier bleef onvindbaar. Op zich zelf was dit nog niet zo heel erg geweest, ware het niet, dat Ophelia en Charles, of te wel Mevrouw en Mijnheer Houston, die morgen om tien minuten voor twaalf met het vliegtuig van Croydon zouden vertrekken voor een huwelijksreis naar de Middellandse Zee.

Charles voelde het als een morele plicht om niet eerder te vertrekken voordat hij volkomen zekerheid had, dat zijn vriend, John Templar, in veiligheid was. Ophelia deelde deze opinie volkomen en dus zaten ook deze twee mensen in een zekere teneergeslagen stemming ieder op een rand van hun bed.

Het behoeft geen betoog, dat ook inspecteur Marlowe, die zowel door Charles als door Maryse verscheidene malen was opgebeld, zich bezorgd begon te maken over het uitblijven van enig levensteken met betrekking tot de avonturier. En toen hij om half tien op Scotland Yard aankwam vernam hij, dat er in de buurt van de Katharina Docks een onbeheerde auto was aangetroffen, welke bleek toe te behoren aan Sir Neville. De inspecteur verwittigde zowel Charles als Maryse van deze ontdekking en tegen half elf betrad inspecteur Marlowe het herenhuis van John Templar aan St. James Square. Hierdoor was de driehoek Sctoland Yard—Savoy-Hotel—St. James Square teruggebracht tot één rechte lijn tussen het huis van Sir Neville en het hotel, waar Charles Houston en zijn jonge bruid de nacht hadden doorgebracht.

Inspecteur Marlowe, een man van middelbare leeftijd, die tijdens zijn werkuren werd gekweld door zijn harde plicht en onmiddellijk na zijn thuiskomst door de dictatoriale eigenschappen van zijn echtgenote, vleide zich behagelijk neer in één der diepe fauteuils naast het knapperende haardvuur. Hij bewonderde — want dit was het juiste woord — de soepele gestalte van de jonge en knappe Française, die hem een whiskey inschonk, welke hij eigenlijk van plan was geweest te weigeren. Maar zelfs een inspecteur van Scotland Yard beschikt nog over menselijke gevoelens en zwakheden. Marlowe nam dus gretig het glas uit Maryse's hand aan en bracht het aan zijn lippen.

— Miss.... eh.... ik ben Uw naam even kwyt.... neemt U mij niet kwalijk....

— Choisy..., inspecteur, Maryse Choisy..

— Oh, Miss Choisy, vervolgde Marlowe, wij hebben reeds eerder kennis met elkaar gemaakt, maar ik heb nog nooit gelegenheid gehad om mijn bewondering uit te spreken over de buitengewoon goede smaak van Sir Neville met betrekking tot zijn vrouwelijke kennissenkring.

— Vindt U dit wel het juiste ogenblik om over dergelijke futiliteiten te praten, inspecteur?

— Oche.... wat zal ik zeggen.... tussen twee haakjes.... hebt U wel eens gehoord van John Templar?....

Het bleef even heel stil in de grote salon en men kon slechts het zoemen van de elec-

trische klok op de schouw horen. De blikken van inspecteur Marlowe waren onophoudelijk gericht op de verleidelijke gestalte, die vlak voor hem in een fauteuil gezeten was. Het scheen alsof hij bezig was het ranke figuurtje met zijn arendsogen te verslinden.

— John... Templar?... herhaalde zij met een uitdrukking van volmaakte onschuldigheid op haar knap gelaat. John... Templar?... Ja, die naam heb ik inderdaad eerder gehoord. Ik weet niet goed in welk verband, maar zoudt U me soms daarover kunnen inlichten?

— Mmmm, eh.. John Templar is iemand, die zich in het dagelijks leven... eh... Sir Neville placht te...

— U wilt toch niet zeggen, dat Sir Neville dezelfde persoon is als John Templar?

— Dat wilde ik juist wel zeggen, miss Choisy... Misschien vindt U het gek, dat ik juist op dit ogenblik over dit onderwerp begin, maar voor mij zit er een zekere betekenis aan vast...

— Laat ik U dan onmiddellijk uit deze verleidende droom helpen, inspecteur Marlowe. Ik gaf U zojuist een straffe whiskey, maar het schijnt dat U er niet tegen kunt...

— Miss Choisy, hebt U wel eens een Engelsman ontmoet, die op dit uur geen whiskey kan verdragen?

— Ja, inderdaad, één Engelsman... een zekere inspecteur Marlowe van Scotland Yard... bovendien interesseert dit onderwerp me helemaal niet, inspecteur... Zoals U weet is Sir Neville spoorloos verdwenen en ik zal U niet verhelen dat ik me werkelijk enigszins ongerust begin te maken.

— Laat ik U dan meteen vertellen, miss Choisy, dat U zich voor John... eh... voor Sir Neville nimmer ongerust behoeft te maken. Ik ken hem reeds van voor de oorlog en ik weet precies wat hij waard is.

— Maar wat denkt U dan van zijn verdwijning?

— Ik weet het niet precies. Tot dusver ben ik nog steeds van mening, dat hij op de één of andere wijze iets belangrijks heeft ontdekt met betrekking tot Dr. Cheng en dat hij er op uit is gegaan om meer te ontdekken.

Het gesprek werd plotseling afgebroken door het geluid van een dichtslaande deur en even later trad James de salon binnen. Hij

was aanvankelijk even verbaasd door de afwezigheid van zijn meester en de aanwezigheid van de inspecteur, doch toen Maryse hem in korte woorden verteld had, wat er aan haperde, scheen hij tevreden gesteld en wilde tot onmiddellijk handelen overgaan.

— Maar wat wil je in vredesnaam gaan doen? vroeg Marlowe niet begrijpend. Je weet helemaal niet of er wel degelijk reden tot ongerustheid is en bovendien heb je er, naar ik aanneem, geen flauwe notie van waar Sir Neville zich momenteel ophoudt.

— Hetgeen niet wegneemt, dat wij niet verantwoord zijn wanneer wij hier maar werkeloos blijven zitten afwachten, repliceerde de reus, die, juist teruggekeerd van een gezellig oudejaarsavondje bij een paar oude schoolvrienden, pardoes met zijn neus in het drek viel.

— Zeg me dan in 's hemelsnaam wat je van plan bent te doen? riep de inspecteur geërgerd uit.

— Dat had ik graag van U willen horen, inspecteur, antwoordde James. Tenslotte maakt U deel uit van het wereldvermaarde Scotland Yard en als zodanig mag men wel van U verwachten, dat U over de juiste invallen beschikt, welke bepaalde plannen tot gevolg kunnen hebben.

Hij keek even naar Maryse en vroeg dan:

— Heeft mylord de limousine genomen, miss?

— Ja, James, dat schijnt van wel. De zwarte limousine staat tenminste niet in de garage. En inspecteur Marlowe vertelde mij, dat de wagen in de buurt van de dokken onbeheerd is aangetroffen. A propos, wat is er verder met die wagen gedaan, inspecteur?

— Die is naar Scotland Yard vervoerd, miss, antwoordde de inspecteur.

— Maar U had hem toch evengoed hierheen kunnen laten brengen, was Maryse van mening.

— Dat gaat nu eenmaal niet, miss. Gevonden voorwerpen kunnen alleen door de rechtmatige eigenaar in ontvangst worden genomen die dan een ontvangstbewijs moet ondertekenen.

— Dat vind ik...

Maar Maryse kreeg geen gelegenheid haar oordeel over de Engelse bureaucratie uit te spreken, want plotseling begon de telefoon

te rinkelen. Ze kwam overeind uit haar fauteuil en nam de hoorn op.

— Hallo?

— Spreek ik met het huis van Sir Neville? vroeg een zachte damesstem.

— Ja, daar spreekt U mee, antwoordde Maryse enigszins verbaasd. Met wie spreek ik?

— U spreekt met.... eh.... dat doet er niet toe. Wie bent U?

— Ja, zoudt U mij niet eerst eens vertellen wie U bent? riep Maryse verstoord uit.

— Dat.... dat kan ik niet.... maar heus, gelooft U mij, wat ik U te zeggen heb is in het belang van Sir Neville.

— Weet U dan waar die is? Wat weet U? Spreekt U dan toch....

— Sir Neville is op het ogenblik in de macht van Dr. Cheng.... U zult die naam wellicht wel kennen.... Sir Neville is niet in staat zich te bevrijden en het is voor zijn levensbehoud van het allergrootste belang, dat hij onmiddellijk hulp krijgt.... ik zeg U dit alles in vertrouwen en daarom kan ik mij niet bekend maken.

— Maar waar wordt Sir Neville dan gevangen gehouden? wilde Maryse Choisy weten.

— Luistert U goed, vervolgde de geheimzinnige spreekster. U dient onmiddellijk inspecteur Marlowe van Scotland Yard te waarschuwen.... hij kent Dr. Cheng ook.... van naam althans.... Laat de inspecteur met enkele agenten dan onmiddellijk naar het dorpje Southend-on-Sea komen, ongeveer vijftig kilometer van Londen, aan de monding van de Theems. Even buiten het dorp moet een grote villa staan, die de naam Munster Manor draagt. In die villa zal Dr. Cheng zich bevinden, evenals Sir Neville.

— Maar wie bent U en vanwaar spreekt U? hield Maryse aan.

— Ik ben een handlangster van Dr. Cheng... dat is alles. En ik spreek vanuit Londen, dat ik zo dadelijk zal verlaten om met Dr. Cheng, Sir Neville naar Munster Manor te brengen.

— Maar wat is die Chinees met Sir Neville van plan?

— Dat zou ik U niet precies kunnen vertellen, maar in ieder geval niet veel goeds. Ik moet nu ophangen.... ik hoop, dat U mijn boodschap hebt begrepen.... goede dag....

Er klonk een zachte klik en de verbinding werd verbroken. Maryse bleef nog enkele seconden met de hoorn tegen haar oor gedrukt staan, peinzend over de woorden van de vrouw, die haar een zo geheimzinnige boodschap had doorgegeven. Eindelijk legde ze de hoorn op het toestel en keerde naar de kring terug. Ze liet zich zwijsend in haar stoel vallen en sloeg de handen voor het gezicht.

— Miss Maryse, begon inspecteur Marlowe, zoudt U ons niet precies willen vertellen wat voor een tijding U zojuist hebt ontvangen? Door wie werd U opgebeld en wat had hij U te vertellen?

— Het was geen hij maar een zij, inspecteur.

— Een vrouw, bedoelt U?

— Ja, het was een vrouw. Ze sprak beschaafd Engels, maar het scheen me toe, dat er een licht accent in haar stem lag. Bovendien hoorde ik wel, dat ze erg zenuwachtig was.

— Wie was het?

— Dat wilde ze niet zeggen, inspecteur. Ze zei, dat ze een handlangster van Dr. Cheng was en dat Sir Neville door die Chinees werd gevangen gehouden. Ik moest U opbellen en zeggen, dat U onmiddellijk met een aantal agenten naar Southend-on-Sea moest komen.

— South-on-Sea? riep Marlowe verbaasd uit. Aan de Theemsmonding? Maar wat moeten we daar doen?

— Even buiten het dorp staat een villa, die Munster Manor zou heten en daar zouden we Sir Neville kunnen vinden.

— Ik zeg, dat het een valstrik is, merkte James kortweg op. Die Dr. Cheng, die smerige gele hond, wil trachten zich op een goedkope manier van inspecteur Marlowe te ontdoen.

— Dat geloof ik niet, James, was Maryse van mening. Waarom zouden ze de inspecteur dan met een aantal agenten laten komen? Indien jouw veronderstelling waar zou zijn, dan hadden ze inspecteur Marlowe wel alleen naar dat huis gelokt.

— Dat vind ik ook, zei Marlowe, terwijl hij een pijp opstak. Kwam het gesprek eigenlijk uit Londen of uit Southend-on-Sea?

— Uit Londen, antwoordde Maryse. Die vrouw vertelde me, dat ze dadelijk met Dr. Cheng zou vertrekken om Sir Neville naar

dat huis toe te brengen. Ik stel voor, dat wij er onmiddellijk heen gaan.

— Wij? vroeg Marlowe verbaasd. U wilt toch niet zeggen, dat U meegaat, miss?

— Ja, wat dacht U anders? U kunt een paar agenten meenemen indien U dit verkiest, maar James en mij kunt U niet tegenhouden om ook naar dat dorp te gaan. En ik vraag me af of we niet verplicht zijn om Charles en Ophelia ook te waarschuwen. Wat denk jij, James?

— Het lijkt mij het beste, dat wij Mijnheer en Mevrouw Houston met rust laten. Als ik me niet vergis vertrekken ze om een uur of twaalf van Croydon naar Zuid Frankrijk en het zou zonde zijn wanneer wij hun wittebroodsweken in het water lieten vallen. Belt U ze op, miss en zegt U wat die vrouw U door de telefoon verteld heeft en dat wij op weg gaan om Sir Neville te bevrijden. Probeer U ze er toe te bewegen, dat ze hun reis niet uitstellen en rustig vertrekken. Ik ben er

van overtuigd, dat Sir Neville niet anders zou wensen.

— Ik vraag me af of Charles er net zo over denkt, James. Maar goed, ik kan het in ieder geval proberen. Hebt U een wagen hier, inspecteur?

— Ja, mijn auto staat voor de deur. Indien U er werkelijk op staat om mee te gaan, dan moet ik U verzoeken zich zo snel mogelijk gereed te maken want ik wilde liefst zo min mogelijk tijd verliezen.

Maryse belde Charles op en hetgeen zij verwacht had, bleek inderdaad uit te komen.

Charles en Ophelia dachten er niet aan op reis te gaan, zolang John Templar nog niet terecht was en tien minuten later stapten ze beiden uit een taxi voor het statige herenhuis aan St. James Square.

James had inmiddels de kleine sportwagen uit de garage gereden en de beide dames stapten achterin, terwijl Charles naast inspecteur Marlowe in diens dienstwagen plaats nam. De jacht kon beginnen.

## *Bijzondere attractie voor onze lezers!*

Voor onze vaste lezers, die er toe overgaan voor 1 Maart 1949 een jaarabonnement te nemen (24 nummers) à f 7.75, stellen wij beschikbaar de realistische roman



# M A S K E R A D E

door F. M. HUEBNER — (Winkelprijs f 3.50)

tegen de sterk verlaagde prijs van **1.25**

Zendt ons voor 1 Maart a.s. een postwissel à f 9.— en U ontvangt franco thuis, dit bijzonder interessante boek en een heel jaar lang alle te verschijnen nummers van JOHN TEMPLAR.

Voor onze lezers in België bedraagt de abonnementsprijs fr. 130.— en leveren wij dit boek à 20.— franc eveneens franco thuis. Zij gelieve hun postwissel à fr. 150.— in te zenden vóór 1 April a.s. aan Uitgeverij LIBRIS - LANGE BEELDEKENSTAAT 26 - ANTWERPEN.

## HOOFDSTUK IV

*Waarin zwemmen nog iets anders zijn kan dan een baantje maken in een Olympisch stadion en wij John Templar zouden willen toeroepen: Wees een Heer in het verkeer.*

Het was vochtig en koud in het donkere vertrek waarin Templar bewegingloos op de stenen vloer lag. Zojuist had hij de ogen opgeslagen en getracht zich te herinneren wat er precies met hem gebeurd was. Hij pijnigde zijn hersens en probeerde zich een voorstelling te maken van het gebeurde. Hij herinnerde zich met Dr. Cheng gesproken te hebben, dat hij een deur van een kamer gekraakt had en dat hij languit naar binnen was getuimeld. En toen voelde hij plotseling een stekende pijn in zijn hoofd. Zijn schedel leek wel verbrijzeld en met zijn hand ontdekte hij onder zijn haar een omvangrijke buil, welke hij daar nooit had gehad.

Het was zo donker in het vertrek, dat hij niet eens de wanden kon onderscheiden. Bovendien waren zijn ledematen versteend van de doordringende koude, die zijn cel vulde. Het was er vochtig, zijn benen en rug voelden klam, zijn kleren waren nat. Met zijn hand tastte hij over de stenen grond. Er lag minstens een paar centimeter water onder hem, ijskoud water, dat een temperatuur had van om en nabij het vriespunt. Maar wat bezielde Dr. Cheng eigenlijk om hem in een dergelijke kerker op te sluiten? Waarom was hij niet reeds lang vermoord? Niet dat hij dit prettiger gevonden zou hebben, maar er zat iets onlogisch in deze behandeling. Dr. Cheng had zich alle mogelijke moeite gegeven om zich van zijn tegenstander in dit duel te ontdoen. Door middel van bloemen, door middel van een worgkoord, en nu zijn beide handen vrij waren om Templar's keel dicht te knijpen liet hij hem eenvoudig in leven en sloot hem op in een vochtige koude kelderruimte.

Wat zou hem te wachten staan en welke bedoelingen had Dr. Cheng met hem voor? Moest hij soms als lokaas dienen voor de politie of zijn vrienden? Zou de Chinees proberen door middel van hem vrij spel te krijgen? Hierdoor was hij dus een soort gijzelaar, die bij de minste geringste gelegenheid terecht-

gesteld zou kunnen worden.

Tot zijn niet geringe verbazing ontdekte hij, dat zowel zijn benen als zijn armen vrij waren en dat hij dus niet geboeid was. Hierdoor begon hij zijn penibele situatie vanuit een ander gezichtspunt te bezien en langzaam en niet zonder pijn rolde hij zich voorzichtig op zijn rechter zijde en bleef enkele ogenblikken roerloos liggen luisteren naar eventuele geluiden, die zijn kerker zouden binnendringen. Alles bleef evenwel doodstil. Geen enkel geluid verbrak de intense stilte, die zich met de Egyptische duisternis van zijn gevangenis had vermengd.

Het stond echter als een paal boven water, dat men hem langs de één of andere weg hier binnen had gebracht, waaruit onmiddellijk voortvloeide, dat zijn kerker een deur moest hebben. Zodra hij zich van dit feit bewust werd kroop hij verder overeind en begon voetje voor voetje door het koude water te schuifelen. Al spoedig maakten zijn vooruitgestoken handen kennis met een stenen muur, die zijn verblijfplaats aan vier zijden omringde. Langs deze muur schuifelde hij de cel rond en betastte de ruwe wand nauwkeurig. Het viel hem niet bijzonder zwaar de deur te ontdekken waardoor hij hier binnen was gebracht, maar hij had nog sneller vastgesteld, dat de deur zorgvuldig was afgesloten en dat er geen beweging in was te krijgen. Had hij dan soms verwacht, dat dit niet het geval geweest zou zijn? Geenszins. Maar het is nu eenmaal een menselijke en begrijpelijke impuls van iedere gevangene, dat deze zijn gevangenis onderzoekt om één of andere uitweg te ontdekken.

Templar was dan ook helemaal niet teleurgesteld de deur afgesloten te vinden. Hij had niets anders verwacht bekende hij zichzelf.

Terwijl hij geruime tijd stil tegen de deurpost stond geleund en verschillende plannen door zijn hoofd kruisten spitste hij plotseling zijn oren. Hij luisterde met ingehouden adem

aandachtig naar een vaag gedruis, dat zijn trommelvliezen had doen trillen. Het kwam ergens vanuit de tegenover hem liggende muur... of neen... het scheen eerder vanuit de vloer te komen. Hij meende duidelijk het geluid van kabbelend water te vernemen. Hij wist dat hij zich hier in de onmiddellijke nabijheid van de rivier bevond en kabbelend water was in deze buurt dus geen zeldzaam verschijnsel. Maar hier, in een donkere cel binnen vier stenen wanden en een betonnen vloer en plafond, was kabbelend water wel zeker een verschijnsel, dat enig opzien baarde. Althans Templar vond het vreemd en toen hij dit met zichzelf eens was, hurkte hij neer en kroop op handen en voeten door het water in de richting vanwaar het geluid scheen te komen. Het duurde geruime tijd voordat hij de oorzaak van dit geluid had kunnen ontdekken, doch toen hij het dan eindelijk ontdekt had, kon hij niet nalaten zachtjes te lachen en met zijn tong een tevreden klak-kend geluid te maken.

Zijn vingers betastten een groot, vierkant rooster, waaruit het water zijn cel was binnengestroomd. Het was ongetwijfeld rivierwater, dat thans in het winterseizoen bijzonder hoog stond als gevolg van de grote regenval en daardoor zijn cel was binnengedrongen.

Hij hief zich op en greep met beide handen de ijzeren spijlen van het rooster. Met inspanning van al zijn krachten wist hij het raam uit de verroeste omlijsting te tillen en tegen de muur te zetten. Met zijn hand tastte hij in de onzichtbare, met water gevulde diepte, welke hij met geen mogelijkheid kon peilen.

De mogelijkheid bestond natuurlijk, dat het hier een afvoerkanaal of een riool betrof, dat in de rivier uitmondde. Een riool leek het hem evenwel niet toe, aangezien een dergelijk kanaal een andere lucht verspreidt dan dat waarover hij thans gebogen stond.

Zonder verder over het doel van het kanaal na te denken ging hij op de rand van het gat zitten en liet zijn benen omlaag hangen. Met zijn beide handen steunend op de rand, liet hij het lichaam verder zakken en toen hij tot zijn borst in het water hing raakten zijn voeten grond. Hij was een betonnen vloer, die wellicht de bodem van het kanaal vormde.

Geruime tijd overlegde hij nog het voor en het tegen van een eventuele vlucht langs deze weg. Het was hem volkomen duidelijk, dat

hij door de hoge waterstand genoodzaakt zou zijn vele meters onder water door te zwemen in de hoop, dat de uitweg naar de rivier niet geblokkeerd zou zijn door een onverplaatsbaar rooster. Aan de andere kant dacht hij aan de mogelijkheid, dat het kanaal misschien helemaal niet in de rivier zou uitmonden en dat hij dus onverrichter zake terug zou moeten keren. In ieder geval zou hij dit moeten riskeren. Hij mocht in zijn positie geen enkele gelegenheid onbenut laten.

Hij trok de winterjas, welke hij nog steeds aan had uit en wierp deze op de vloer van de cel. Vervolgens haalde hij diep adem en dook voorzichtig in het ijskoude water onder. Eerst zwom hij langzaam onder de vloer in het rond en ontdekte toen de loop van het kanaal. Maar toen hij zekerheidshalve nog eens rondzwom, ontdekte hij nog een toegang van het kanaal waaruit bleek, dat het kanaal onder zijn cel doorliep en hij dus op een tweesprong zat zonder te weten welke richting hij uit moest gaan. Hij keerde weer teurg naar het gat en kwam hoestend en proestend boven. Zijn longen hadden bedreigd te barsten, zowel door het lange inhouden van zijn adem als door de venijnige koude van het water. Een volle minuut stond hij met het hoofd boven water na te denken. Hij probeerde de ligging van het huis na te gaan en veronderstelde, dat hij de rechter arm van het kanaal zou moeten nemen om de rivier te bereiken. En met dit besluit dook hij voor de tweede maal onder water en zwom langzaam, doch met flinke slagen vooruit.

De lengte van het kanaal scheen oneindig te zijn en toen zijn longen het niet meer uit konden houden, had hij nog steeds geen uitweg gevonden. Hij begon langzaam wat lucht uit te laten en ontdekte, dat de luchtbelletjes loodrecht omhoogborrelden. Dit gaf hem plotseling een idee. Hij liet zijn voeten op de bodem van het kanaal zakken en ging rechtop staan. Plotseling kwam zijn hoofd boven het water uit en kon hij zijn longen vol met lucht zuigen. De zoldering van de gang bleek hier dus aanzienlijk hoger te zijn dan op de plaats waar hij zijn cel had verlaten en dit was reeds een aanzienlijk voordeel. Indien de koude hem geen parten begon te spelen kon hij desnoods uren op zijn gemak naar een uitweg zoeken. Maar wie zei hem eigenlijk, dat de gang waarin hij thans stond, wel een afwateringskanaal was? Kon het niet evengoed een

ondergelopen keldergang zijn? Maar waarom had dan dat rooster in de vloer van zijn gevangenis gezeten? Hij wierp dit denkbeeld dus onmiddellijk overboord en bleef vasthouden aan de theorie van een afwateringskanaal. Na enkele minuten uitgerust te hebben begon hij langzaam voorwaarts te lopen. Hij moest plotseling denken aan de geweldige ondergrondse riolen van Parijs. Riolen, die een oppervlakte besloegen van vele vierkante kilometers, waarin zich complete meren bevonden waar roeiboten ronddreeven. Verscheidene malen had hij een bezoek gebracht aan deze riolen en hij moest toegeven, dat zijn situatie toen toch enigszins anders was geweest.

Plotseling gaf hij er zich rekenschap van, dat de vloer van de gang opliep en dat zijn hoofd de zoldering begon te naderen. Dit was precies hetgeen hij gevreesd had. De gang werd smaller en lager en het was geenszins uitgesloten, dat zij zou eindigen in een pijpleiding, welke hoogstens een doorsnede zou hebben van enkele decimeters, te gering dus om zijn lichaam door te laten. En het bleek al spoedig dat dit vermoeden juist was. Wel dra stond hij voor een muur, die hem de verdere doorgang versperde. Ter hoogte van zijn knieën bevond zich de opening van het pijpkanaal dat ongetwijfeld naar de rivier leidde. Misschien was hij nog maar enkele meters van de Theems verwijderd, enkele meters die hem van zijn vrijheid scheidden. Maar hij bleef een gevangene, verkleumd en afgemat en teneerslagen door het falen van zijn plannen.

Hij was echter intelligent genoeg om niet op de plaats van deze ontmoedigende ontdekking te blijven staan en hij begon onmiddellijk de terugtocht. Was het namelijk niet mogelijk, dat hij de verkeerde richting was ingeslagen? Dat hij juist van de rivier af was gelopen en dat de pijpleiding juist landwaarts liep, onder de straat door om andere huizen met de rivier te verbinden? Gesterkt door deze theorie liep hij door, was kort daarop genoodzaakt weer onder water te duiken en stond precies een kwartier later weer met zijn hoofd in de cel, waar hij kort te voren uit zijn verdoving was ontwaakt.

Hij zou thans de andere richting onderzoeken en na even gerust te hebben dook hij andermaal onder water en zwom naar links.

Het was vreemd, dat hij juist op dit ogenblik aan Maryse moest denken. Betichtte hij

zich soms op een gevoel van naieve verlieftheid, welke men bij schooljongens placht aan te treffen? Hij kreeg plotseling een slok smerig smakend water naar binnen en het visioen, dat bezig was geweest zich voor zijn oog te vormen spatte als een luchtbal uiteen.

Zijn knieën stootte onverwachts tegen iets hards aan. Hij ging staan en constateerde tot zijn grote voldoening, dat hij weer met het hoofd boven water kwam en adem kon halen. Met zijn voeten tastte hij voor zich uit en toen hij stenen traptreden ontdekte, maakte zijn hart een salto mortale. Een trap betekende, dat men door langs de treden omhoog te klimmen ergens kwam. En hij aarzelde dan ook geen ogenblik. Snel liep hij naar boven. Hij telde elf treden en stond toen voor een houten deur. Terwijl zijn mond zich in een cynische grijns vertrok, zocht hij naar een knop en draaide deze om. Ja, hij duwde zelfs nog van zich af, alsof hij verwacht had haar geopend te vinden. En wie zal zijn verbazing beschrijven toen hij voelde dat de deur meegaf? Hij duwde haar verder open en een zwak lichtschijnsel kwam hem tegemoet. Hij knipperde niettemin even met de ogen om aan de plotselinge overgang te wennen en constateerde dan tot zijn niet gering genoegen, dat hij zich in de keuken van het huis bevond. Het licht viel door de geopende keukendeur naar binnen. Uit de gang kwam het, de gang, waar zich de straatdeur bevond, waardoor hij enkele uren geleden — misschien wel korter of langer — naar binnen was gekomen. En de straatdeur was iets waarlangs hij de straat kon bereiken, de straat... de vrijheid... de....

Hij dwong zijn zenuwen rustig te blijven en sloop voorzichtig en druiwend als een verzopen hond door de keuken naar de gang onderwijl zijn oren spitsend, om eventuele geluiden, welke op onraad konden wijzen op te vangen. Maar alles in huis bleef stil. Hij zag de voordeur reeds, door het kleine vierkante ruitje viel daglicht naar binnen, hij hoorde een licht geruis van auto's, gejoel van kinderen....

Onverwachts bleef hij staan en luisterde ingespannen naar een ander geluid, dan dat welk van buitenaf tot hem doordrong.

Hij stond een paar meter van de straatdeur verwijderd, vlak naast een deur, welke toegang gaf tot een vertrek, dat aan de straat-



zijde van het huis gelegen was. Eerst had hij gedacht, dat zijn verbeelding hem parten speelde, doch thans hoorde hij duidelijk de zachte, welluidende stem van Kuantcheh, Dr. Cheng's dochter.

In een oogenblik van tijd stond Templar pal naast de deur en had hij zijn oor tegen het paneel gedrukt. De woorden — Engelse woorden — drongen duidelijk verstaanbaar tot hem door. Hij voelde niet eens meer hoe verkleumd en half bevroren hij was. Hij merkte in het geheel niet meer, dat zich aan zijn voeten een steeds groter wordende waterplas vormde en dat zijn broekspijpen lekten als ontdooiende regenpijpen.

Want Templar had zijn naam gehoord, zijn eigen naam: Sir Neville....

— Sir Neville is op het oogenblik in de macht van Dr. Cheng, vervolgde Kuantcheh en Templar merkte, dat zij een telefoongesprek voerde. U zult die naam wellicht wel kennen.... Sir Neville is niet in staat zich te bevrijden en het is voor zijn levensbehoud van het allergrootste belang, dat hij onmiddellijk hulp krijgt.... ik zeg U dit alles in vertrouwen en daarom kan ik mij niet bekend maken.

Toen was het weer even stil en dan vervolgde de Chinese weer:

— Luistert U goed. U dient onmiddellijk inspecteur Marlowe van Sctoland Yard te waarschuwen....

Het was het telefoongesprek, dat Kuantcheh met Maryse Choisy voerde en dat de lezer reeds eerder kon afluisteren. Maar Templar wist aanvankelijk niet met wie deze jonge vrouw telefoneerde, doch toen hij de naam van Marlowe hoorde begon het tot hem door te dringen, dat de dochter van Dr. Cheng zijn huis had opgebeld en bezig was Maryse in een paniekstemming te brengen. Kon het werkelijk mogelijk zijn, dat deze vrouw haar eigen vader zou verraden? Het scheen er werkelijk op te lijken, vooral toen hij even later vernam, dat de Chinese psychopaath het voornemen had hem naar een villa in Southend-on-Sea te brengen. Maar waarom had zij dan niet regelrecht inspecteur Marlowe verwittigd in plaats van dit via Maryse te laten doen? Vreesde zij wellicht een te grote activiteit van de zijde der politie, die misschien onmiddellijk zou kunnen vaststellen vanwaar het gesprek gevoerd was?

Templar hoorde hoe het meisje de hoorn weer op de haak legde en geruime tijd bleef het stil in de kamer. Toen maakte zijn vertrouwen in Kuantcheh plotseling plaats voor een onweerstaanbare achterdocht. Zij was geenszins van plan geweest haar vader te verraden en zijn leven te redden, want hij hoorde thans hoe hij haar in het Chinees zijn goedkeuring toedroeg.

— Goed gedaan, Kuantcheh, verstond de avonturier, werkelijk goed gedaan. Als inspecteur Marlowe en Sir Neville's vrienden daar niet in lopen keer ik onmiddellijk naar China terug met de wetenschap, dat ik oud word, te oud om tegen het Engelse intellect op te kunnen.

— Maar wat is dan precies Uw plan, vader? wilde Kuantcheh weten. Brengt U Sir Neville werkelijk naar Munster Manor?

— Geen denken aan, Kuantcheh, ik zie wel in, dat jouw verstand dat van je overleden moeder nog lang niet evenaart. Waarom zou ik Sir Neville vijftig kilometer buiten Londen brengen om hem te vermoorden? Kan ik dat hier niet evengoed doen?

— Maar waarom hebt U het dan niet reeds gedaan?

— Omdat ik het zekere voor het onzekere neem, Kuantcheh. Ik heb nu als het ware al mijn vijanden in mijn macht: Sir Neville, die beneden in de kelder ligt te sterven van de koude, en de politie in de gedaante van inspecteur Marlowe, die waarschijnlijk reeds onderweg is om zijn gewisse dood te gaan ontmoeten. Zoals je weet heb ik in Munster Manor altijd een groot laboratorium gehad. Om de één of andere reden heb ik dat enkele dagen geleden laten overplaatsen naar een andere villa, eveneens buiten Southend-on-Sea, doch alleen met dit verschil dat deze villa aanzienlijk hoger is gelegen dan Munster Manor. Vanuit mijn nieuwe buitenverblijf, om het zo maar eens uit te drukken, kan ik dus Munster Manor door een lichte telescoop vlak bij halen en onophoudelijk in de gaten houden. Zodra nu Inspecteur Marlowe met zijn agenten en eventueel Sir Neville's vrienden Munster Manor binnengaan, zit ik op de uitkijk en behoef slechts met mijn pink op een klein knopje te drukken om heel Munster Manor in de lucht te laten vliegen.... en zelfs een Engelsman zal zoiets niet kunnen overleven, Kuantcheh.

— Maar Inspecteur Marlowe zal veel eerder in Southend-on-Sea zijn dan wij, vader, riep Kuantcheh uit.

— Neen, dat bestaat niet. Dat wil zeggen, zij zullen waarschijnlijk nu reeds onder weg zijn en dus werkelijk eerder dan wij in Southend-on-Sea aankomen. Maar Munster Manor is niet helemaal per auto te bereiken. Men moet ongeveer zeven honderd meter te voet een dicht begroeide heuvel beklimmen, terwijl Limmerick Mansions, mijn nieuwe villa, weliswaar hoger ligt, maar helemaal per auto te bereiken is. Het ligt namelijk bovenop één der rotsen aan de kust. Een schitterend uitzicht, Kuantcheh, zo vredig... zo geweldig... o, wat kan de natuur toch schoon zijn...

— En wat doet U dan met Sir Neville?

— Die laat ik in de kelder liggen als een appeltje voor de dorst. Want mocht er eens iets mis gaan met mijn planten dan heb ik altijd nog Sir Neville, die mij tegen de nieuwsgierigheid van de politie zal beschermen... ik breng hem dan wel dusdanig onder hypnose, dat hij bijvoorbeeld inspecteur Marlowe de keel dicht knijpt...

Templar had meer dan voldoende gehoord en walgde van de onmenselijke gedachten, welke in het brein van de Chinees op konden komen. Hij trok zich geruisloos van de deur terug, sloop voorzichtig door de gang en opende de straatdeur, welke hij, na naar buiten gestapt te zijn, bijna onhoorbaar achter zich dicht trok.

Hij had geen seconde te verliezen, want de levens van Maryse, misschien zelfs van Charles en Ophelia en niet te vergeten dat van inspecteur Marlowe, stonden op het spel. Rillend en hoestend liep hij zo snel mogelijk, doch niet snel genoeg om achterdocht bij de buurtbewoners op te wekken door de smalle straat, doolde geruime tijd door het warnet van stegen en sloppen en bereikte uiteindelijk de Commercial Road, waar hij een taxi nam en zich in bliksemtempo naar St. James Square liet rijden.

Binnen vijf minuten had hij gedouched, was hij gekleed en had hij een sandwich naar binnen gewerkt, waarna hij het huis aan de achterzijde weer verliet om in de garage te ontdekken, dat zowel de zwarte limousine alsook de sportwagen verdwenen was. Hij herinnerde zich nu, dat hij de limousine die

nacht ergens bij de dokken had achter gelaten en er bestond veel kans dat de wagen gestolen zou zijn. Ongetwijfeld had James met Maryse de sportwagen genomen en was inspecteur Marlowe in zijn eigen auto op weg gegaan naar Southend-on-Sea.

Terwijl hij door de tuin naar voren liep vloekte hij hardop, iets wat hij zeer zelden deed. Hij liep snel het plein over en ging op Pall Mall een garage binnen waar hij altijd benzine placht te kopen. De garagehouder was niet weinig verbaasd zijn bekende klant zonder wagen te zien en nog meer toen hij hoorde, hoe Sir Neville een snelle auto te huur vroeg. Templar telde reeds een paar tienponds-biljetten uit en stapte even later in een grijze sedan, die met een gevaarlijke snelheid en in een duizelingwekkende bocht de garage uit reed en in Oostelijke richting verdween.

In pijlsnelle vaart ging het door de drukke City van Londen, door de overbevolkte straten van de oude wereldstad. Strand, Fleet Street, St. Paul's Cathedral, Fenchur Street en dan Whitechapel Road in. Ondanks het feit, dat de kilometerteller op het dashboard constant negentig aanwees, vond Templar toch nog gelegenheid een cigaret uit zijn zak te halen en aan te steken. Met één hand draaide hij het stuur om en schoot met piepende wielen Cambridge Road in.

Ieder ogenblik vreesde hij door de verkeerspolitie tot stoppen gedwongen te worden wegens het overschrijden van de snelheidsgrens binnen de bebouwde kom. Doch, hoeveel tegenslagen hij het laatste etmaal ook had moeten incasseren, thans scheen Vrouwe Fortuna hem gunstiger gezind te zijn en zonder hindernissen reed hij met onverminderde vaart door de steeds rustiger wordende voorsteden van Oostelijk Londen tot hij eindelijk de grote, en brede verkeersweg bereikte, welke in één rechte lijn naar de kust liep.

Hier kon hij de gaspedaal nog verder indrukken en zijn snelheid tot het maximum opvoeren. Hij had geen enkele hoop zijn eigen sportwagen in te halen, doch er bestond nog een kans, dat een geweldige catastrofe voorkomen kon worden, indien hij er in zou slagen Munster Manor eerder te bereiken dan Inspecteur Marlowe en zijn vrienden. Dit was het enige wat hem op deze lange en vrij eentonige weg bezighield.

## HOOFDSTUK V

### *Waarin een paar overgordijnen mishandeld worden en sprake is van gevaarlijke tegenliggers.*

Het was niet bijzonder druk op de snelweg naar Southend-on-Sea en de beide auto's die van Marlowe en Templar's sportwagen, hadden dus niet veel hinder van „slakken" of tegenliggers, waardoor hun tempo vrijwel gehandhaafd kon blijven.

Inspecteur Marlowe zat met een trek van voldoening op zijn gezicht achter het stuur en zijn gedachten gingen uit naar de Grote Onbekende, John Templar, die thans als een hulpeloos wezen in de macht van Dr. Cheng was. Hij voelde zich voldaan over het feit, dat hij het was, inspecteur Marlowe van Scotland Yard, die Templar ditmaal te hulp moest komen. Vroeger was het meestal het omgekeerde geweest. Toen had Templar de politie een handje geholpen of tegengewerkt. Kort geleden had hij Templar's hulp ingeroepen in verband met de steeds omvangrijker wordende activiteit van de Chinese misdadiger, maar ditmaal was het Templar zelf, die dringend hulp nodig had en ware hij thans niet op weg om Sir Neville te bevrijden, de man zou waarschijnlijk een verschrikkelijke dood moeten sterven.

Dit was ongeveer de gedachtegang van de inspecteur. Hij schonk weinig aandacht aan Charles Houston, die zwijgend naast hem zat en die waarschijnlijk ten prooi was gevallen van een ontembare ongerustheid over het lot van zijn intieme en onafscheidelijke vriend. Charles maakte zich in werkelijkheid echter meer zorg over de geheimzinnige boodschap, welke Maryse kort te voren per telefoon had ontvangen, dan over het lot van zijn vriend. Hij kende John al genoeg om te weten, dat hij haast altijd een uitweg wist te vinden, zelfs in de meest hachelijke situaties. Maar sedert hun vertrek uit Londen had een zekere achterdocht met betrekking tot dat telefoongesprek hem bekropen. Het hield zijn hersens onophoudelijk bezig en hoe meer hij er over nadacht des te sterker kreeg hij de overtuiging, dat men hen een valstrik had gespannen. Maar zou John in het onderhavige geval

niet eender hebben gehandeld? Zou ook hij geen gehoor aan die oproep hebben gegeven indien bijvoorbeeld James en Maryse of hijzelf in de macht van die Chinees was? Hij kon deze vragen haast met zekerheid positief beantwoorden.

Hij wierp een zijdelingse blik op de inspecteur, die zijn ogen onafgebroken op de onder hen wegvliegende weg gericht hield en die deze hele affaire natuurlijkerwijs vanuit een dienststandpunt bekeek. Hij had althans geen rekening te houden met sentimenten of sympathieën. Daardoor bekeek Marlowe de zaak misschien ook wel objectiever. Toch wilde Charles er het zijne van hebben.

— Zeg eens, inspecteur, begon hij, wat denkt U eigenlijk van dat telefoongesprek? Ik bedoel hecht U er werkelijk zoveel waarde aan?

Marlowe draaide zijn hoofd met een ruk naar links en keek de spreker even onderzoekend aan. In zijn ogen vlamde een gloed van ergernis op.

— Wat dacht U dan? antwoordde hij. Natuurlijk hecht ik waarde aan die boodschap. Het ligt voor de hand, dat die vrouw, die opbelde, roet in het eten wil gooien. Zij heeft misschien genoeg van de practijken van de man voor wie zij werkt. U moet deze handeling psychologisch bekijken, sir. In mijn loopbaan heb ik dikwijls dergelijke gevallen meegemaakt. Op gezette tijden is er altijd wel één of ander bendelid, dat doorslaat en de hele boel verlinkt. Indien dit niet het geval was, zouden wij heel wat meer moeite hebben om soms een bende uit te roeien.

— Dus er is geen haar op Uw hoofd, dat aan de oprechtheid van die vrouw twijfelt.

— Neen, meneer, geen haar. Natuurlijk had ik liever persoonlijk met haar door de telefoon gesproken, omdat ik met mijn ervaring beter in staat geacht kan worden om toon en gemoedstoestand te beoordelen dan miss Choisy. Maar alleen al het feit, dat miss Choisy de indruk had dat die vrouw zenuw-

achtig was, is voor mij voldoende om regelrecht op mijn doel af te stormen. Zenuwachtigheid is een zeer logisch verschijnsel bij iemand, die besloten heeft zijn vrienden of collega's of opdrachtgever aan de politie te verraden. De persoon, die zijn toevlucht tot deze handeling neemt, is zich bewust van het gevaar, dat hem bedreigt van de zijde van zijn baas, zodra deze lucht krijgt van het verraad.

— U vindt het misschien vreemd, inspecteur, antwoordde Charles, maar ik kan een gevoel van naderend onheil niet van mij afzetten....

— Wat wilt U daarmee zeggen? vroeg Marlowe terwijl hij impulsief de wagen even vaart liet minderen. Wou U soms beweren, dat die boodschap alleen maar gediend heeft om ons....

— ....in een val te laten lopen, inspecteur. Ja, begrijpt U mij goed, ik weet niet of mijn voorgevoel op waarheid berust, maar een voorgevoel komt over het algemeen niet voor niets naar boven.

— Onzin, Mr. Houston, oordeelde Marlowe terwijl hij de gaspedaal weer indrukte. Uw zenuwen spelen U wellicht parten.... de bezorgdheid over het lot van Sir Neville.... U bent niet meer in staat de zaak objectief te bekijken. Neen, U zult straks eens zien wat voor een gezicht Sir Neville trekt wanneer hij tot de ontdekking komt, dat hij door Inspecteur Marlowe uit de greep van de dood werd bevrijd....

— Door inspecteur Marlowe, ja, antwoordde Charles, maar dank zij die boodschap van dat geheimzinnige vrouwtje....

— Eh.... wat??....

Charles lachte en stak een sigaret op.

— Och, ik kan me Uw gevoelens zo levendig voorstellen, inspecteur. U loopt met betrekking tot Sir Neville nog altijd met revanche-gedachten rond en thans denkt U de kans gekregen te hebben die uit te werken. Niet waar?

Er kwam een gevaarlijke bocht en dit was misschien dan ook de reden waarom Marlowe geen antwoord meer gaf op Charles' duidelijke insinuatie.

Vijftig meter achter hen werd in Templar's sportwagen tussen Ophelia en Maryse een gesprek gevoerd, dat hetzelfde onderwerp had. Zowel Maryse als Ophelia waren beiden niet

geheel gerust over de betrouwbaarheid van die geheimzinnige dame. James zat binnensmonds te vloeken als een zeeman en bij de gedachte aan zijn meester, die in het grootste gevaar verkeerde, spanden zich zijn spieren en deden de naden van zijn colbertje haast losrijten.

Kort daarop werden de eerste huizen van Southend-on-Sea bereikt. Marlowe stopte en vroeg een patrouillerende agent waar de villa stond, die de naam Munster Manor droeg.

— Dan moet U het dorp doorrijden, sir, antwoordde de agent, en voorbij de kerk de eerste weg naar rechts inslaan. Daar moet u dan nog maar eens vragen, want het is niet zo gemakkelijk te vinden.

Marlowe mompelde iets terug en de wagen reed door.

\*\*\*

Toen Templar na verscheidene malen gevraagd te hebben eindelijk de plaats bereikte waar hij de wagen zou moeten achterlaten om te voet de heuvel te beklimmen op welks top Munster Manor was gelegen, ontdekte hij daar twee wagens, die langs de kant van de weg geparkeerd stonden. Eén van hen herkende hij als zijn eigen kleine sportwagen.

Hij zette de huurwagen er vlak achter en stapte uit. Voor hem verhief zich een dicht begroeide heuvel, op de top waarvan de villa moest liggen, welke door middel van een elektrische draad met Limmerick Mansions verbonden was. Een draad, waarlangs de stroom zou komen, die de lading dynamiet, die ongetwijfeld in de kelders van Munster Manor was opgeslagen tot explosie zou moeten brengen. Uit het feit, dat de twee auto's aan de voet van de heuvel geparkeerd stonden leidde hij af, dat het gezelschap onder leiding van inspecteur Marlowe reeds op weg was naar de villa des doods. Zou hij in staat zijn hen tijdig te bereiken teneinde te voorkomen, dat ze met Munster Manor de lucht in zouden vliegen? Uit hetgeen dorpsbewoners hem verteld hadden, had hij kunnen afleiden, dat men minstens veertig minuten nodig zou hebben om van de weg af langs de heuvel de villa te bereiken.

Aan de andere kant was het een geruststelling te weten, dat Dr. Cheng nog niet in Southend-on-Sea kon zijn gearriveerd. Maar

dat ogenblik zou niet ver meer af zijn. Hij stond juist op het punt om de heuvel te beklimmen langs het stijle pad, dat slingerend tussen de struiken omhoogvoerde, toen hij zich scheen te bedenken. Hij liep terug naar de wagen, trok het portier open en nam achter het stuur plaats. Even later reed hij de auto achteruit en schoot dan als een wervelwind vooruit. De kans, dat hij Marlowe en zijn vrienden niet meer zou kunnen beletten om Munster Manor binnen te gaan was te groot en het leek hem daarom eenvoudiger en bovendien veiliger, om naar Limerick Mansions te rijden en daar Dr. Cheng op te wachten. Hierdoor zou hij kunnen voorkomen, dat de Chinees het gevaarlijke knopje zou indrukken waardoor zich op de top van de heuvel een verschrikkelijk drama zou afspelen. Bij de gedachte alleen al brak het angstzweet hem uit. Hij drukte de gaspedaal haast door de bodem van de wagen heen en voerde de snelheid tot een maximum op. Waar stond Limerick Mansions in vredesnaam? Hij vroeg een bakker, die op een bakfiets voorbijpeddelde. Vijf honderd meter verderop naar rechts draaien, luidde het antwoord.

Templar suisde door in de gehuurde auto en bereikte binnen enkele minuten de weg, die langs de rotswanden omhoogslingerde. Na geruime tijd kon hij in de verte een groot, vierkant gebouw ontdekken, dat scherp afstak tegen de heldere hemel. Het zag er van verre donker en griezelig uit. De luiken hingen voor de vensters en in de hele omgeving was geen levend wezen te bekennen.

De weg daarheen was weliswaar goed begaanbaar en tamelijk breed, doch de ontelbare scherpe bochten maakten het voor de chauffeur van iedere wagen uiterst moeilijk. Onverwacht kon vanuit tegengestelde richting een auto opdoemen, waarvoor men moest uitwijken. En uitwijken betekende veelal het verlaten van de weg om in de peilloze diepte te storten.

Limerick Mansions was thans aan het oog onttrokken door een steile rotswand, die links van hem omhoogrees. Rechts zag hij de Noordzee, hij hoorde de wilde branding die tegen de witte rotsen beukte. Hij hoorde het gieren van de Oostenwind, die de linnen kap van zijn wagen woest deed wapperen. Plotse-ling verscheen het huis weer voor zijn gezicht. Op een afstand van enkele honderden meters lag het voor hem. De steile rotswand

links van hem werd lager en even later reed hij over een grote hoogvlakte, vanwaar hij het gehele omliggende landschap kon overzien. Dit was ongetwijfeld de weg, welke ook Dr. Cheng zo dadelijk zou moeten komen.

Templar reed de wagen de effen vlakte over en stopte vlak bij een houten gebouwtje, dat aan de rand van een verwaarloosde tennisbaan stond. Zowel vanaf de weg als vanuit het huis was de wagen op deze plaats onzichtbaar en snel liep Templar in de richting van de verlaten villa. De voordeur was vanzelfsprekend gesloten en hij moest zich dus langs een andere weg toegang tot de villa verschaffen.

Het was een oud, verwaarloosd en verve- loos huis, dat wellicht vele jaren leeg had ge- staan en dat Dr. Cheng thans gehuurd had om er zijn duivelse experimenten uit te voeren. Door aan de achterzijde een ruitje in te slaan kwam hij in de keuken, vanwaar hij zich een weg zocht door gangen en trappenhuisen tot- dat hij eindelijk in een vertrek belandde, waar voor een venster een telescoop stond opgesteld.

Onmiddellijk had Templar zijn oog voor het kijkgat gebracht en terwijl hij de kijker iets meer naar links draaide en de glazen zu- ver in stelde tuurde hij naar Munster Manor, dat hij tot vlak voor hem had gehaald. Hij bekeek het oude huis van het dak tot aan de grond en van alle kanten en toen hij de om- geving afzocht, ontdekte hij plotseling de ge- stalte van James, die vanuit een dicht bosje tevoorschijn was gekomen. Inspecteur Mar- lowe volgde met Charles, Maryse en Ophe- lia. Allen liepen voorzichtig in de richting van het huis, dat over zo'n gevaarlijke lading gebouwd stond. En hier, vlak naast hem, on- der het onmiddellijke bereik van zijn hand, een klein, ebonieten kastje, waarop een smetteloos wit drukknopje gemonteerd was. Hij behoefde geen ogenblik te twijfelen over de bedoeling van dit apparaatje, want hij wist maar al te goed dat één druk op dat witte knopje een geweldige explosie ten gevolge zou hebben, waardoor Munster Manor als één vuur- en stofzuil de lucht in zou vliegen, ter- wijl zijn vrienden op slag gedood zouden worden, hetzij door de luchtdruk dan wel door omlaag komende stukken puin.

Hij strekte zijn hand uit om de draad van het kastje te ontdoen doch stond dan plotse- ling aan de grond genageld en verstijfd van schrik.

— Doe Uw handen omhoog en draai U om, Sir Neville.

Deze woorden, die Dr. Cheng's krakende stem onmiddellijk verrieden, hadden als een bliksemstraal door het vertrek geflitst. Zij waren op het juiste ogenblik met een verlamme-nde kracht op de man bij de telescoop afgevuurd. Templar voldeed ongaarne aan het bevel en hief zijn handen boven zijn hoofd terwijl hij zich langzaam omdraaide. Zijn bliken bleven evenwel rusten op het kleine, witte knopje, dat het leven van een vijftal mensen binnen één seconde zou kunnen uitblazen.

Maar hoe was het mogelijk, dat Dr. Cheng voor hem op Limmerick Mansions had kunnen aankomen? De enige oplossing van dit mysterie zou kunnen liggen in het feit, dat hij gedurende enkele ogenblikken getracht had de heuvel naar Munster Manor op te lopen. Want tussen het ogenblik, dat hij de rijweg had verlaten en het moment, dat hij weer was vertrokken hadden misschien vijf minuten gelegen, gedurende welke Dr. Cheng wellicht in zijn wagen voorbij was gereden.

— U bent verbaasd, Sir Neville, mij hier reeds aan te treffen? teemde de Chinees.

— U zal niet minder verbaasd zijn mij hier te ontmoeten, antwoordde Templar.

Dr. Cheng lachte. Het was een angstaanjagende, afgrijselijke lach, die vanuit een sarchophaag omhoog scheen te stijgen.

— Mijn beste Sir Neville, vervolgde de Chinees, voordat ik mijn huis in Londen verliet overtuigde ik mij of het U aan niets zou ontbreken. En toen constateerde ik tot mijn verbazing, dat U gevlogen waart. Ik nam toen het zekere voor het onzekere en reed met mijn dochter onmiddellijk hierheen in de overtuiging, U hier ergens aan te treffen.

— Maar hoe wist U, dat ik U afgeluisterd had? vroeg Templar verbaasd.

— Wij Chinezen kunnen meer weten en doen dan de meeste Europeanen, Sir Neville. Ik voelde als het ware, dat U achter de deur dat telefoongesprek stond af te luisteren. Of liever gezegd, ik kreeg dit gevoel pas achteraf.... toen het eigenlijk te laat was.... nadat ik Uw ontvluchting had bemerkte.

— In ieder geval had U moeten inzien, dat U een verloren spel speelde, Dr. Cheng, merkte Templar op, terwijl zijn bliken andermaal naar het witte knopje op het ebonieten kastje gled.

— Een verloren spel? U bent het die een verloren spel speelt, Sir Neville. U en Uw vrienden en inspecteur Marlowe en heel Scotland Yard en heel Engeland. Ja, de hele wereld speelt een verloren spel.

Templar keek de Chinees, die ditmaal gekleed was in een slecht zittend donker bruin kostuum, uitdagend aan en het behoeft geen betoog, dat zijn hersens druk bezig waren om een uitweg uit deze impasse te vinden.

Plotseling ging de deur van de kamer open en trad Kuantcheh naar binnen. Dr. Cheng trok de revolver, die hij in zijn zak omklemd gehouden had, te voorschijn en draaide zich impulsief een kwart slag om. Hij had kunnen weten, dat het zijn dochter geweest was, die binnenkwam, doch de spanning waarin de geleerde de laatste weken had verkeerd, scheen ook zijn sporen op het uithoudingsvermogen van Dr. Cheng achter te laten.

De korte wijle, gedurende welke Dr. Cheng zich omgedraaid had, was voldoende geweest voor de avonturier om zijn plan ten uitvoer te leggen. Als een panter sprong hij vooruit en greep met beide handen de pols van de Chinees, welke hij met alle kracht omlaag trok. Hij draaide het gewricht een halve slag om met het gevolg, dat zijn tegenstander een doordringende kreet uitsloeg en de revolver op de grond liet vallen. Kuantcheh stond met afgrijsen in haar groene ogen naar dit gevecht te staren en zij had haar smalle, blanke hand voor de mond geslagen.

Templar, die languit op de grond lag, trok de Chinees omlaag en diende hem met zijn schoen een schop in de maagstreek toe. Vervolgens trok hij zich omhoog en tilde Dr. Cheng, die reeds buiten adem scheen te zijn, van de grond om hem met alle kracht, welke hij had kunnen bijeenbrengen, van zich af te werpen.

De Chinees tuimelde door het vertrek, wist evenwel op zijn benen te blijven staan en kwam steeds dicht bij het venster, waar zich de telescoop en het zwart-ebonieten kastje bevond. Hij strekte zijn arm reeds uit om zijn vinger op het knopje te drukken en dus toch nog zijn duivels plan ten uitvoer te leggen.

Templar zag welke ramp in de lucht hing en met een snel gebaar griste hij de gevallen revolver van de grond op en loste een schot, dat aan Kuantcheh's mond een doordringende gil ontlokte. De Chinees greep met zijn linker

hand naar de hartstreek en keek met gebroken ogen naar zijn dochter, die wezenloos naar de rokende revolver staarde.

— Dat... is... het... einde... Kuantcheh, mompelde hij nauwelijks hoorbaar in het Chinees. Ik zal nu... je moeder... terugzien....

Toen viel zijn lichaam tegen de grond. Het meisje rende op hem toe en boog zich over de roerloze gestalte. Templar op zijn beurt was geenszins in de stemming voor sentimentaliteiten en liep resoluut op het ebonieten kastje toe, dat hij voorzichtig demonteerde. Hij maakte de draad los en sneed deze tot aan de grond, waarin hij verdween, af.

Eerst toen gunde hij zich de tijd om een ogenblik te besteden aan het roerloze lichaam dat aan zijn voeten op de grond lag.

Hij keek naar het jonge meisje, dat met droge ogen naar het strakke gezicht van haar vader staarde, en voelde op dat ogenblik, dat hij dit meisje de moeilijke weg naar de rechtzaal moest besparen. Was zij niet slechts een gehoorzame dochter geweest, die uit respect, doch misschien meer uit angst voor haar vader, medeplichtige was geweest bij vele misdadige handelingen? Hij mocht haar daarvoor niet verantwoordelijk stellen.

— Kuantcheh, zei hij zachtjes, ik geef je vijf minuten tijd om te verdwijnen. Keer terug naar je land of blijf hier. Doe wat je wilt. Ik wil je hiermede een zenuwslopend proces besparen....

Ze stond moeizaam op, terwijl haar blikken onafgewend op haar vader gericht bleven. Zwijgend verliet ze de kamer en Templar wachtte een volle minuut, gedurende welke hij een blik door de telescoop wierp en de omgeving van Munster Manor onderzocht. Er was niemand te zien, geen inspecteur, geen Charles of Maryse. Het huis lag verlaten en rustig temidden van de dichte plantengroei op de top van de heuvel. Hij keerde zich om en verliet de kamer teneinde naar de voet van de heuvel, waarop Munster Manor gelegen was, terug te keren.

Toen hij buiten kwam zag hij hoe Kuantcheh uit de garage een kleine Morris had gereden, die thans vlak tegen de gevel van het huis geparkeerd stond. Hij sloeg er geen acht op omdat hij van mening was, dat het meisje enkele ogenblikken alleen wenste te zijn met de omgeving waar haar vader het leven liet. Hij liep dus dwars over het tennis-veld naar

de houten loods en stapte in de huurauto, welke hij daar geparkeerd had.

Een cigaret, die hij inmiddels opgestoken had, kalmeerde zijn zenuwen onmiddellijk en langzaam reed de auto vanachter de houten loods over de vlakte.

Onmiddellijk remde hij evenwel en keek gefascineerd naar de kleine Morris, die nog steeds tegen de muur van de villa stond. Maar nog meer werd zijn aandacht getrokken door het schouwspel, dat zich boven de wagen afspeelde. Dr. Cheng, die hij dood gewaand had, bengelde aan een aantal aanéengeknoopte gordijnen omlaag en werd op de grond door Kuantcheh opgevangen, die hem met enige moeite in de Morris sleepte. Ze sprong onmiddellijk achter het stuur en gaf vol gas.

Dit was voldoende voor de Grote Onbekende om de wagen weer op gang te brengen. Hij schakelde in, drukte de gaspedaal omlaag en vloog als een wervelwind achter de Morris aan, de vlakte over, de rotsweg af. Steeds sneller ging het omlaag. Templar had zijn revolver van de bank naast zich opgenomen en hield deze in zijn rechter hand buiten het portierraampje, terwijl hij met zijn linkerhand het stuurrad hanteerde.

De beide wagens vlogen in duizelingwekkende vaart over de gladde rotsbodem, namen de gevaarlijkste bochten, alsof het een wielervedstrijd betrof, en in weerwil van de gevolgen, die hij reeds duidelijk in beeld voor zich zag, spande Templar zijn vinger om de trekker van de revolver en legde aan.

Het was de bedoeling om één der banden stuk te schieten waardoor de wagen of tegen de steile rotswand te pletter zou vliegen of in de afgrond zou storten. Eén van beide was voldoende om een einde te maken aan de nachtmerrie, welke Londen sedert enkele weken had geteisterd.

De beide wagens vlogen kort na elkaar een scherpe bocht door en bijna onmiddellijk drukte Templar de rempedaal in en trok tevens aan de handrem.

Vanuit tegenovergestelde richting was een donkere wagen aangekomen, die op het punt stond de Morris van Dr. Cheng aan te vliegen. Kuantcheh, die achter het stuur zat, probeerde vergeefs uit te wijken, doch de breedte van de weg bleek aanzienlijk smaller dan zij berekend had. De tegenligger kwam met een geweldig geknars van remmen tot stil-

stand en de Morris vloog met een sierlijke zwaai naar links, bleef met de beide voorwielen boven de afgrond hangen en stortte dan omlaag.

Op hetzelfde moment was Templar naar buiten gesprongen en ontmoette op de plaats waar het ongeluk had plaatsgevonden inspecteur Marlowe en zijn vriend Charles. Onmiddellijk daarop kwamen ook Maryse, Ophelia en James op de plaats van de catastrofe aan en zonder dat er een woord werd gewisseld, daalden een zestal blikken langs de steile rotswand omlaag naar de plaats waar de Morris van Dr. Cheng met de beide inzittenden te pletter was gevallen op de klippen van de Britse Oostkust.

— Einde van de laatste acte, mompelde Templar, terwijl zijn blikken verzonken in de witte koppen van de bruisende branding, die de wagen met zijn beide inzittenden had opgeslokt.

— Einde van de laatste...., wilde hij herhalen, doch zijn mond werd gesnoerd door Maryse's lippen, die zich brandend op de zijne hadden gedrukt.

— O, John, wat ben ik blij je levend terug te zien.... ik.... wat....

Hij lachte droefgeestig en wierp een laatste blik in de diepte. Dan draaide hij zich om en liep gearmd met Maryse naar zijn overige vrienden, die nog steeds sprakeloos aan de rand van de afgrond stonden. Het was duidelijk te zien, dat zij zich geen ogenblik bewust waren geweest van het zwaard van Damocles dat zo zeker boven hun hoofden had gehangen en dat net bijtijds door Templar verwijderd had kunnen worden.

— Wel, Sir Neville, verbrak inspecteur Marlowe de stilte, ik neem aan dat dit het einde is....

— ...van de laatste acte, vulde Templar aan. Maar ik kan U wel zeggen, inspecteur, dat deze belevenis mij mijn hele leven bij zal blijven.... omdat ik weet wat het voorspel was, hetgeen U niet bekend is.

— Welk voorspel? vroeg Marlowe niet begripend.

— Het voorspel, dat Uw dood en die mijner vrienden beoogde, inspecteur, antwoordde Templar geheimzinnig. Enfin, het is beter, dat we daar later eens over praten, inspecteur. Laten we nu naar mijn woning gaan om een whiskey te drinken.

Maar nadat de drie wagens zich op weg

hadden begeven bleek al spoedig, dat Maryse haar zenuwen geen baas meer kon blijven. Naast John Templar zat ze te snikken als een angstig meisje van nauwelijks tien jaren.

— Maryse, kindjelief, wat ben je overstuur, sprak Templar. Wacht maar eens, we zullen even naar voren rijden en de hele optocht dwingen bij het eerste café stil te houden om een hartversterkende dronk te nemen.

Hij gaf even vol gas en vloog als een raket langs de beide wagens. Met een handgebaar beduidde hij na enkele ogenblikken inspecteur Marlowe te stoppen bij een hotel, dat rechts van de weg stond en even later stapte het hele gezelschap het landelijk hotelletje binnen.

— Ik kan jullie één ding zeggen, zei Templar, nadat hij een pure whiskey gedronken had, en dat is, dat ik ontzettend blij ben jullie allen in levende lijve voor mij te zien. Het volledige verhaal zullen jullie nog wel eens een keer van mij vernemen, maar op dit ogenblik kan ik alleen maar mijn felicitaties aan jullie overbrengen. Het is niet leuk om een vijftal goede vrienden ten grave te moeten dragen.

Men dronk, de lachspieren ontdooiden langzamerhand en een uur later zat het hele gezelschap geschaard rond een ovaalvormige tafel, waarop een geurig en uitstekend diner stond te dampen.

— En vertel me nu eens, inspecteur, wat U er toe bracht om naar Limmerick Mansions te rijden. U had toch vernomen, dat ik in Munster Manor gevangen werd gehouden.

— Maar hoe weet U dat?

— Omdat ik dat telefoongesprek kon af luisteren. Daarom ook was ik in staat een catastrofe te voorkomen en vijf mensenlevens te redden.

— Wel, antwoordde Marlowe, wij hadden geruime tijd de omgeving van Munster Manor afgezocht en zijn eindelijk van verschillende zijden het huis binnengedrongen. Het bleek ons evenwel, dat er niemand aanwezig was, en dat zelfs het meubilair was verwijderd. Wij keerden terug naar de wagens en ik vroeg inlichtingen aan enkele dorpsbewoners. Van hen kwam ik te horen, dat de huurder van Munster Manor enkele dagen geleden de hele inboedel naar Limmerick Mansions had overgebracht. De rest volgde vanzelf.

Templar van zijn kant vertelde nauwkeurig



hetgeen hem was overkomen. En hij besloot zijn relaas:

— Het had maar een haar gescheeld of U allen was met Munster Manor in de lucht gevlogen. In tegenstelling tot mijn berekening was Dr. Cheng en zijn dochter eerder op Limerick Mansions aangekomen dan ik. Zij hebben mij dus moeten zien aankomen. Er ontstond een kort maar hevig gevecht tussen de Chinees en mij en teneinde te voorkomen dat hij door op dat knopje te drukken een catastrophe zou veroorzaken, loste ik een schot in zijn richting. Hij viel op de grond, maar ik gaf mij er geen rekenschap van dat hij zo'n goed acteur was. Volgens mijn mening was hij dood of althans stervende. Ik liet daarom Kuantcheh vertrekken omdat ik haar een proces wilde besparen en toen ik buiten kwam en met mijn huurauto weg wilde rijden, zag ik Dr. Cheng aan een paar aaneengeknoopte gordijnen langs de gevel omlaag komen. Kuantcheh sjarde hem in de wagen en reed in duizelingwekkende vaart de rotsweg af naar beneden. Onderweg dook plotseling

een tegenligger op, waarvoor het meisje probeerde uit te wijken met het U bekende noodlottige gevolg.... Dr. Cheng heeft zijn verdiende loon niet kunnen ontlopen.... hij stierf ten slotte toch nog door Uw toedoen, inspecteur.

Tijdens de maaltijd werden nog vele punten van het avontuur extra belicht en toen de schemering begon te vallen, besloot men naar Londen terug te keren.

— Jullie hebt één dag verspeeld, zei Templar tegen Ophelia en Charles, maar ik reken er op dat ik jullie morgenochtend op Croydon uitgeleide kan doen, hoor.

— En wat ben jij van plan? wilde Charles weten.

— Ik? Och, ik denk, dat ik met Maryse en James een korte vakantie op het continent neem. O, neen, wees maar niet bang, dat ik bij jou in de buurt zal komen, want ik ben van plan een weekje naar Scandinavië te gaan om weer eens een echt glas onversneden Aquavit te drinken....

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt nr. 29

## „DE VALSMUNTERS-CENTRALE”

Uitgave van UITGEVERIJ „JEDES” — AMSTERDAM, Rokin 174 — Telefoon 32540. Nadruk verboden. Alle rechten voorbehouden — Iedere 14 dagen verschijnt een compleet nieuw verhaal. — Voor regelmatige toezending en abonnementen wende men zich tot bovenstaand adres.

Voor België: UITGEVERIJ „LIBRIS”, Lange Beeldekenstraat 26 — Antwerpen.

*Onze nieuwste uitgave:*

# DE MEMOIRES VAN CASANOVA

*in wekelijkse afleveringen van 32 pagina's,  
met prachtige illustraties van Luis de Aldébaran.*

\*

*Dit is de eerste volledige vertaling van een der  
grootste meesterwerken van de literatuur,  
en ... binnen ieders bereik!*

\*

*Iedere aflevering kan afzonderlijk gelezen worden,  
doch vormen tezamen 8 prachtige en waardevolle boekdelen,  
waarvoor linnen banden beschikbaar worden gesteld.*

\*

CASANOVA, de grootste en hartstochtelijkste minnaar  
CASANOVA, de onweerstaanbare voor alle vrouwen  
CASANOVA, de galante avonturier en veroveraar  
CASANOVA, de voortgejaagde, wiens avonturen wij volgen  
te Venetië, Rome, Parijs, Constantinopel, Amsterdam, enz. enz.

\*

55 c

*per aflevering*

frs 9<sup>50</sup>

De nummers 1, 2, 3 en 4 zijn reeds verschenen.

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE KIOSKEN EN BOEKHANDELAREN

OF BIJ

UITGEVERIJ *Jedes* ROKIN 174 — AMSTERDAM

VOOR BELGIË:

UITGEVERIJ „LIBRIS”, - LANGE BEELDEKENSTRAAT 26 ANTWERPEN